XIX. évfolyam 22. szám

Ára: 1 forint

1963. május 30.

Ludas Matyi

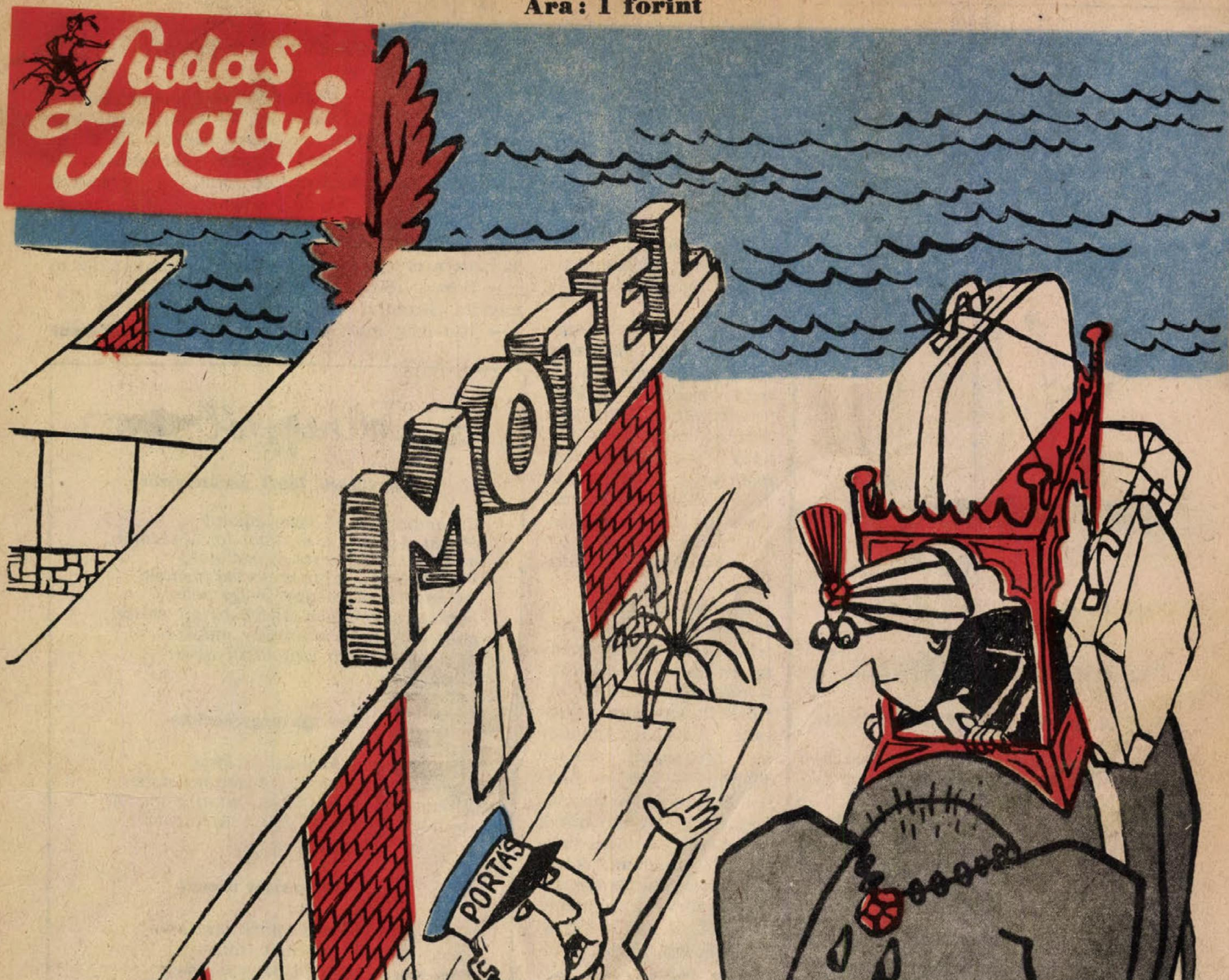

MINDEN SZOBA FOGLALT!

— Ugyan, Kovács úr, maga már tavaly nyáron is evvel a trükkel jött...!

„Forró drót”

Vasvári Anna rajza

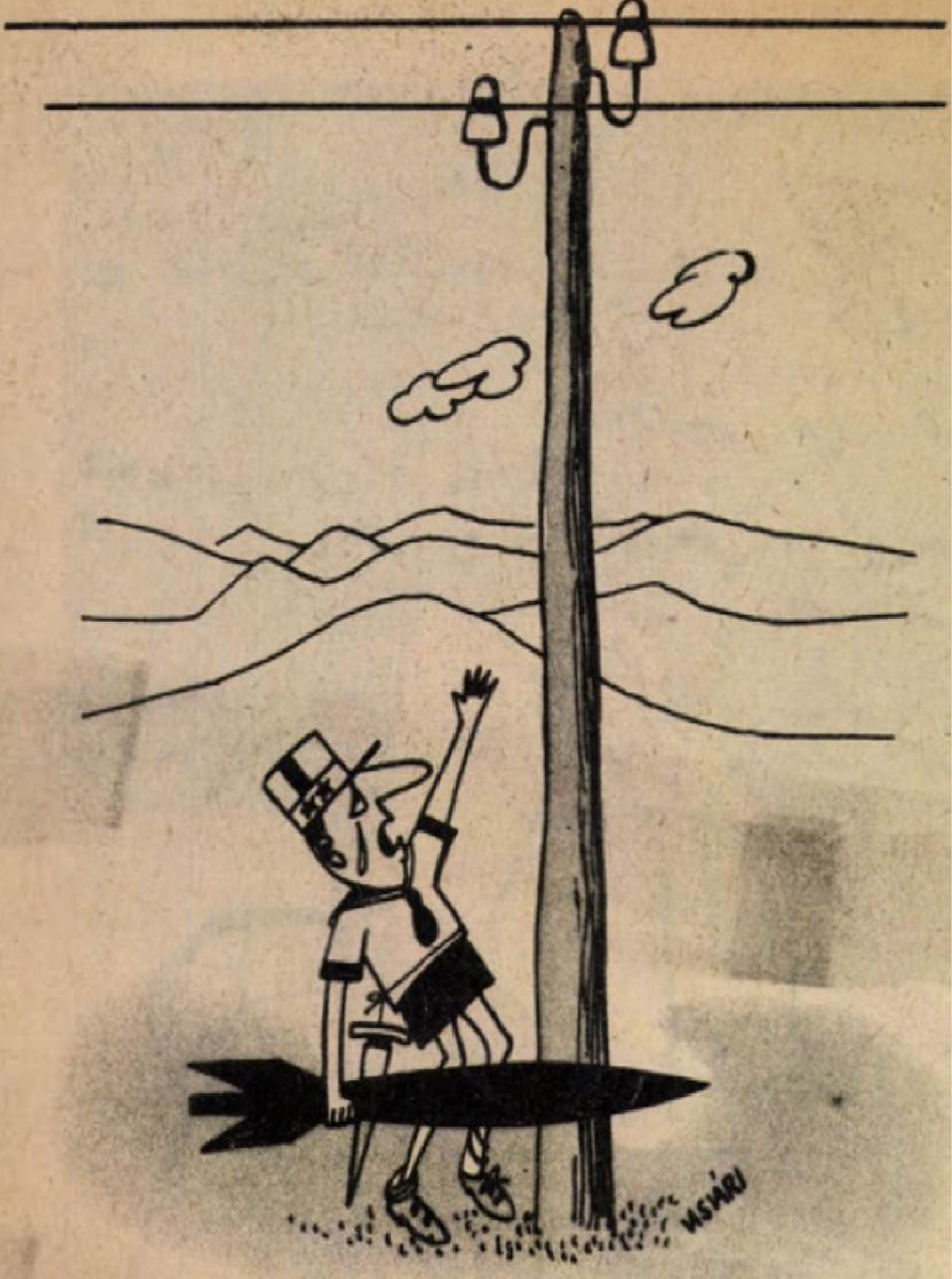

De Gaulle: Olyat is akarok!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A LEGÚJABB „ÉPÍTŐANYAG”

A Ferenc körút 22. szám alatt levő Háztartási Bolt falán egy feltűnő táblácska tudatja a kedves vevőkkel:

> „EZ A BOLT A TISZAVIDÉKI
> VEGYI KOMBINÁT
> FESTÉKGYÁRÁNAK
> WALLKYD
> LEMOSHATÓ FESTÉKÉVEL
> KÉSZÜLT”

Bravó! Ha hinni lehet ennek a táblácskának, akkor a jövőben nem lesznek építőanyag-gondjaink. Azért mindenesetre jó lesz egy kis elővigyázat, nehogy egy nagytakarítás alkalmával az egész bolt eltűnjön a föld színéről!

Errovits Ottó
XI., Schweidel u. 41/43.

Üzlet

Középkorú, kopaszodó, enyhén pocakos férfi keresett fel minap a szerkesztőségben.

— Strómfai Ernő vagyok! — tért rá a tárgyra rögtön, minden kertelés nélkül.

— Ennek igazán örülök — mondtam barátságosan.

— Egy közös ismerősünk ajánlotta önt, amikor említettem neki, hogy irodalmi jellegű problémáim vannak. Természetesen csak néhány percre venném igénybe... Nem volna kedve véletlenül folytatásos ifjúsági tévé-játékot írni a Toldiból?

— Érdekes gondolat...

Ezután Stromfai úr részletesen kifejtette tervét. Bevallom, őszinte élvezettel hallgattam a már félig meddig elfeledett kalandos történetet. Az a rész különösen megkapott, amikor György, — Miklós rókalelkű bátyja — hazalátogat a király udvarából és ebéd után többedmagával froclizni kezdi az öccsét. Miklós egy darabig tűri az ocsmány élceket, de midőn hozzávágnak egy dárdát, betelik a pohár és a malomkövet, amelyen addig békésen üldögélt, a heccelődök felé hajítja. Repül a nehéz kő, ki tudja, hol áll meg?!

— Gratulálok! — vágtam közbe őszinte elismeréssel. — Igazán remek ötlet. Máris nagy kedvem támadt megírni a forgatókönyvet. Na, de Stromfai úrnak hol itt az üzlet? Ezt nem fogadhatom el ingyen!

— Sose féljen! — mondta Stromfai.

— Hát még most sem érti? — képedt el Stromfai. — Játékkészítő kisiparos vagyok. Ha a Televízió megvalósítja a sorozatot, a gyerekek malomköveket fognak hajigálni s nekem tízezer apró, könnyen hajítható malomkövem van raktáron.

Dalmáth Ferenc

Tollhegyről

Könyörgés igazi ásványvízért

Kik mindeddig jó vizet adtatok:
Margit, Lukács, s, ó, többi forrás-szentek,
most mind egyszerre elapadtatok?
Vagy már ti is a bús exportba mentek?
Ásványvíz-adó menny, avagy pokol,
büntess bennünket inkább bármi mással,
amit vétkünk, s a törvény indokol,
csak ne e csapvíz-klóroldat ivással!

Életrajz négy sorban

Üveghegyet és kacsalábon forgó
kastélyt álmodtam... Adhattam alább?
Sárkánnyal vívtam. S mi jutott a sorstól?
Kastély? Üveghegy? Á!... A kacsaláb!

Szerkesztői üzenet

Hogy nem sikerült önnek sem ama
„nagy versről” paródiát írnia,
nem furcsa, uram. Hiszen az maga
sem egyéb, mint egy versparódia!

Hollós Korvin Lajos

Megnőnek a gyerekek

Balázs-Piri Balázs rajza

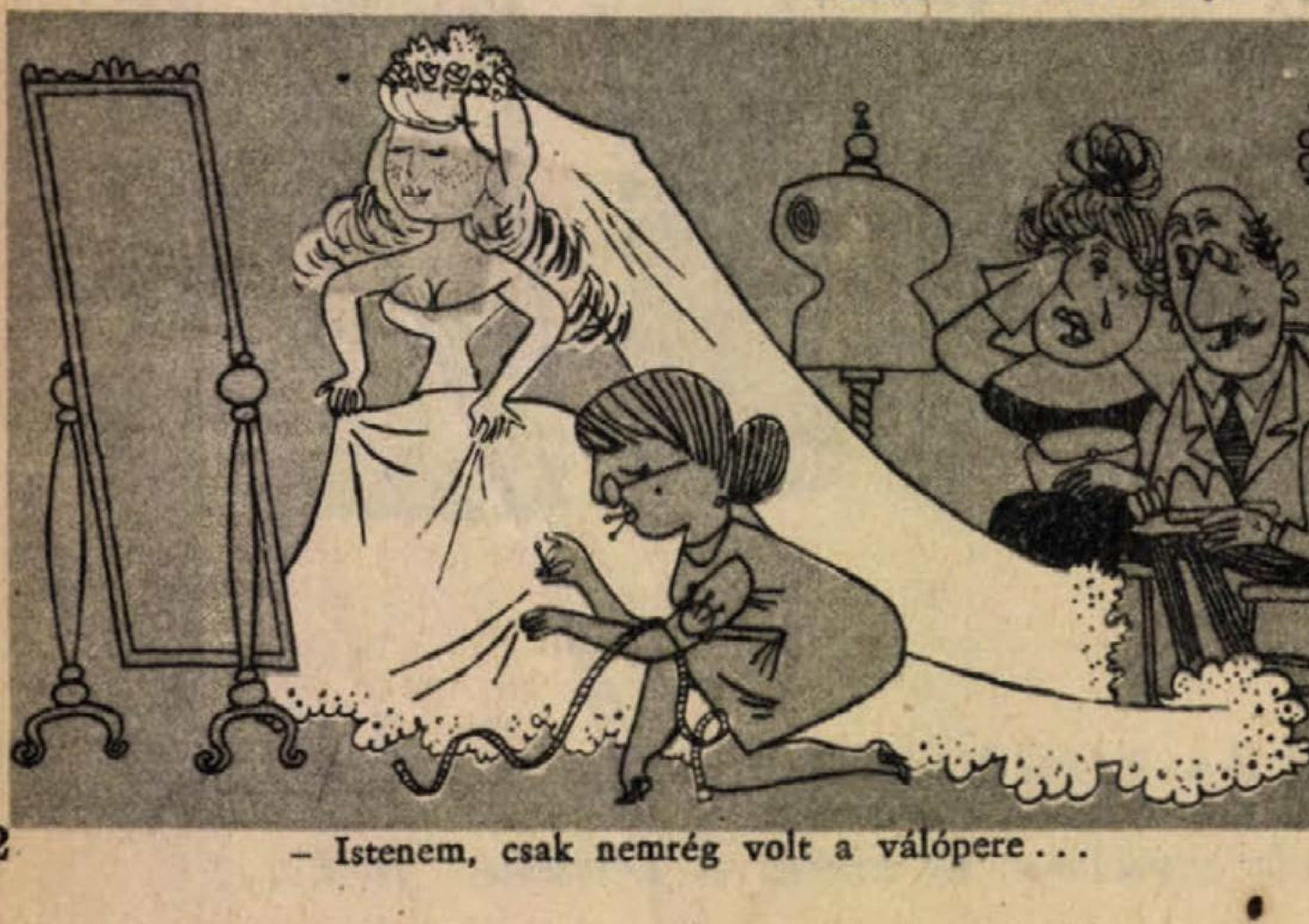

– Istenem, csak nemrég volt a válópere...

Irodalmi eszpresszó

Toncz Tibor rajza

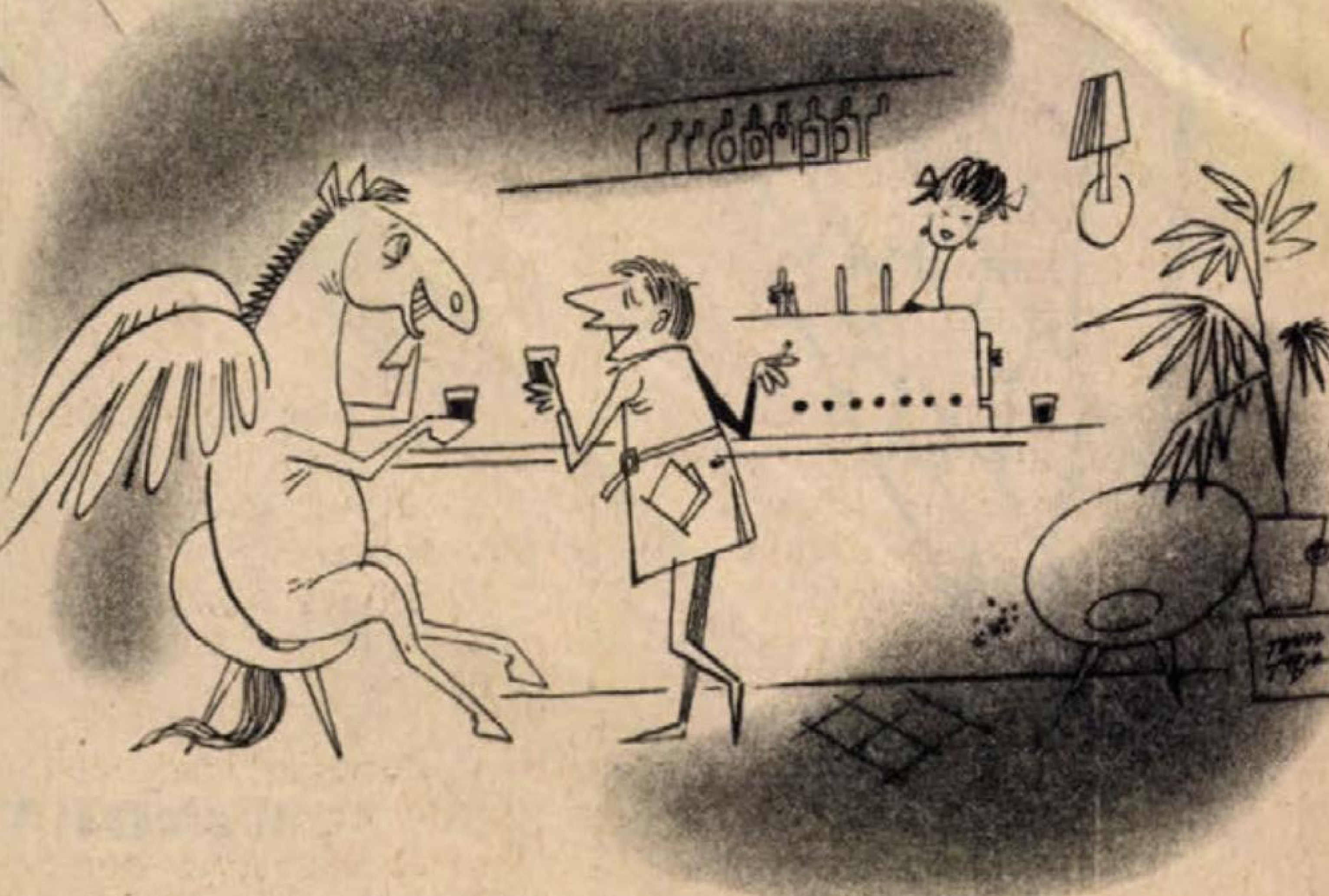

Pesti tudósítónktól

Még mindig két táborra oszlik a közúti járműveken utazók népes és ideges tömege. Az egyik táborhoz tartozók leszállás előtt az útban állókra kurtán reccsentenek rá:

– Leszáll?!!

A másik emberfajta viszont udvariasan kérdezi:

– Le tetszik szállni?

Én, megvallom őszintén, az utóbbit szeretem, mert meggyőződésem, hogy az udvariasság még senkit sem döntött romlásba. De még az udvariasságot is lehet fokozni, s ilyenkor az ember valósággal tanácstalan, hogy milyen módon rója le háláját. A jómúltkor egy őszhajú, mosolygós férfi meleg hangon érdeklődött a lépcső előtt:

– Bocsánat, le méltóztatik talán szállni?

– Ahogy önnek jobban megfelel . . . – válaszoltam meghatottan.

*

Nem értem, miért idegesek a tudósok az energiakészletek csökkenése miatt. Igaz, hogy lassanként minden szenünket, olajunkat eltüzeljük, az urániumkészletek sem kimeríthetetlenek, s a fúziós folyamat is távol áll még a megszelídítéstől. Viszont olvasom, hogy egy amerikai feltaláló a zajt, a lármát alakítja át villamos energiává. Ez örök időkre megoldja az energia kérdését, pontosabban: amíg ember él a Földön. Ha már nem él, nincs, aki zajt csináljon, de energiára sincs szüksége.

*

Magasratörő nép vagyunk, a címekben is szeretjük a felemelkedés kifejezését. Innen a főellenőr, a főkertész, a főedző, és más kiművelt emberfők.

Tiszteletteljes érzés fogott el, amikor az egyik törvényszéki tudósításban azt olvastam valakiről, hogy fővádlott.

De vajon nem nézi le a többi vádlottat?

f. l.

ÁRULKODÓ GYEREKEK

Szegő Gizi rajza

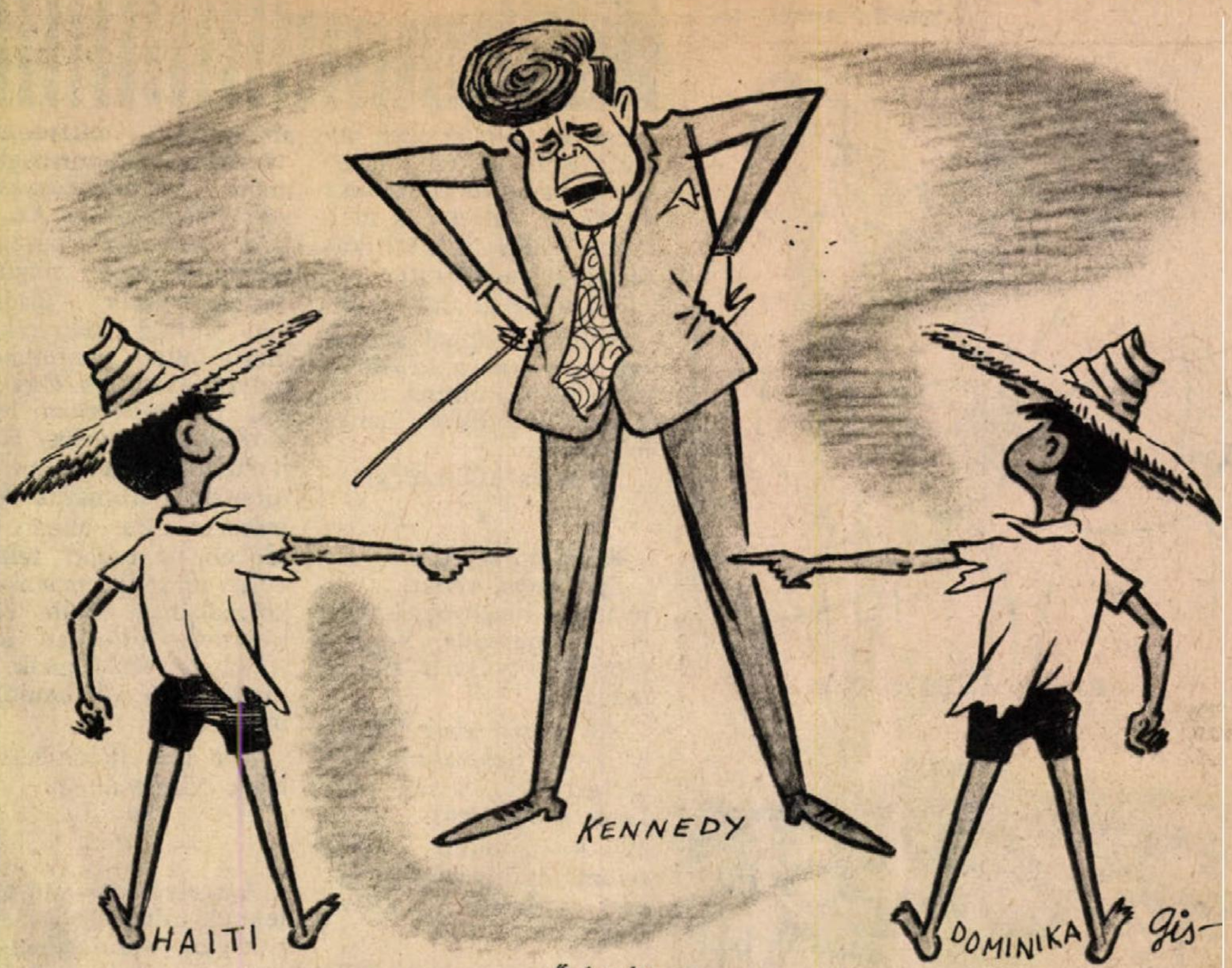

– Ő kezdte . . .

Egy és más…

Pereg a film. Operett. A napóleoni időkben játszódik. Áradó melódiák. Sortűz. Megint melódia, megint sortűz. A front közeledik a nemes gróf kúriája felé. A grófkisasszony elhatározza, hogy férfiruhában ő is hazájának védelmére kel. Szülei ellenzik. Nem hagyja magát. Öreg szolgával konspirál. Éjnek évadján fog szökni. Az öreg szolga fog lovat keríteni. Leszáll az éj. Alszik a gróf és családja. De a grófkisasszony virraszt. Öreg szolga — híven a megbeszéléshez — beoson. „Hozd a lovat!" — így a grófkisasszony. Öreg szolga balra el. Grófkisasszony búcsúzik a grófi kúriától. Dalban. Áradó melódiák. A grófkisasszony könnyes szemmel dalol. A dal szép. És hosszú. Elbúcsúzik az egész leltártól.

Egy üde gyerekhang az erkély első sorában:

— Ilyen sokáig tart egy lovat hozni?

Röhög a nézőtér.

*

A Nemzetközi Vásár kapuján atya igyekszik befelé két kis gyermekével. A fiúcskák gyerekjeggyel. A kisebbik gyermek akadálytalanul bemehet. Az atya szintúgy. De a nagyobbik fiúcska gyanús. A jegyszedő gondterhelten nézegeti.

— Mi baj? — kérdi szorongva az atya.

— Gyerekjeggyel csak egy méternél kisebb gyerekek mehetnek be — mondja a jegyszedő.

— Nincs még egy méter a fiú.

— Majd kiderül.

A jegyszedő centimétert vesz elő és megméri a fiúcskát.

— Százegy centi! — közli diadalmasan. — Mindjárt láttam! Tessék felnőttjegyet venni nekije.

Az atya ábrázata céklavörös lesz a méregtől.

— Pistike! — mondja — vedd le a szandálodat!

Megtörténik. Újabb mérés. Kilencvenkilenc centi. Így már rendben van. Rendnek muszáj lenni.

*

Egy rendőri riport címe: „Lopott fegyverrel akarta megölni feleségét."

Hát ami sok, az mégiscsak sok. Már egymagában véve az is felháborító, hogy meg akarta ölni a feleségét. No de ez még hagyján, ugyebár. Hanem hogy ehhez még nem átallt fegyvert lopni — tűrhetetlen. Hát semmi sem szent egy ilyen gazfickónak?

*

Tollat ragadni a közérdek védelmében, a korrupció, a protekcionizmus vagy más helytelen jelenségek ellen — tiszteletre méltó tett. Megelégedéssel olvasom K. Gy. levelét a délutáni lapban, szatirikus éllel meséli el, hogy szállodai szobát keresett, s ugyanaz a portás, amelyik azt mondta, hogy nincs, egy félórával később ötven forint borravaló ellenében mégiscsak tudott szobát adni. Csakugyan disznóság. K. Gy. felháborodása, levelének szigorú hangja teljesen jogos. Igen, így kell harcolni a hibák ellen. Ilyen kérlelhetetlenül, szenvedélyesen. Kár, hogy saját nevének csak kezdőbetűit írta levele alá, a szállodának, ahol megzsarolták, még a kezdőbetűit sem. De érthető. Szenvedélyesen kell harcolni, de okosan is. Ha megírja a nevét, legközelebb ötven forint borravalóért sem kap szobát.

(t.)

Évvégi bizonyítvány

Vasvári Anna rajza

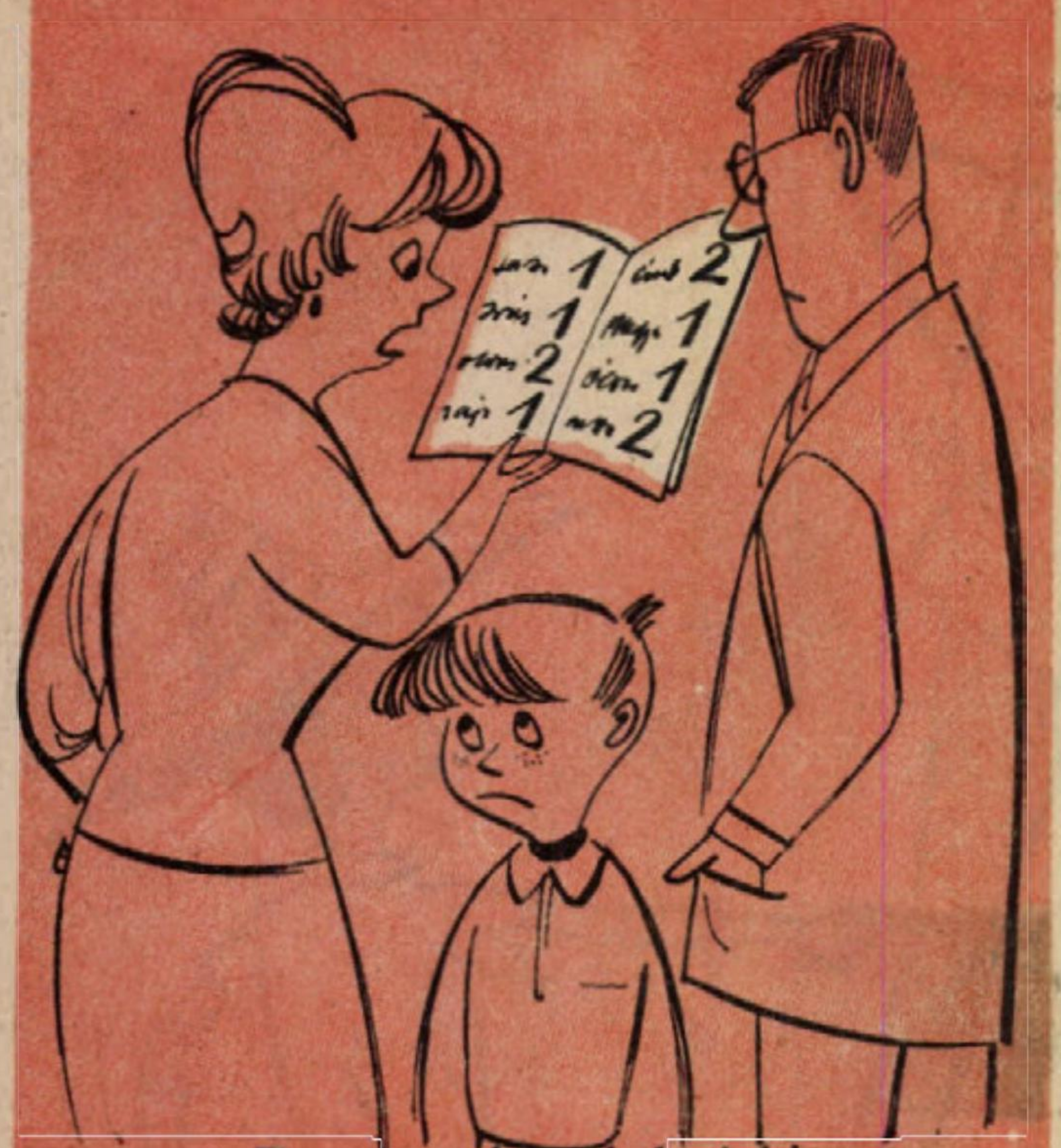

– Ez a gyerek pikkel ránk! . . .

Éhség

Schwott Lajos rajza

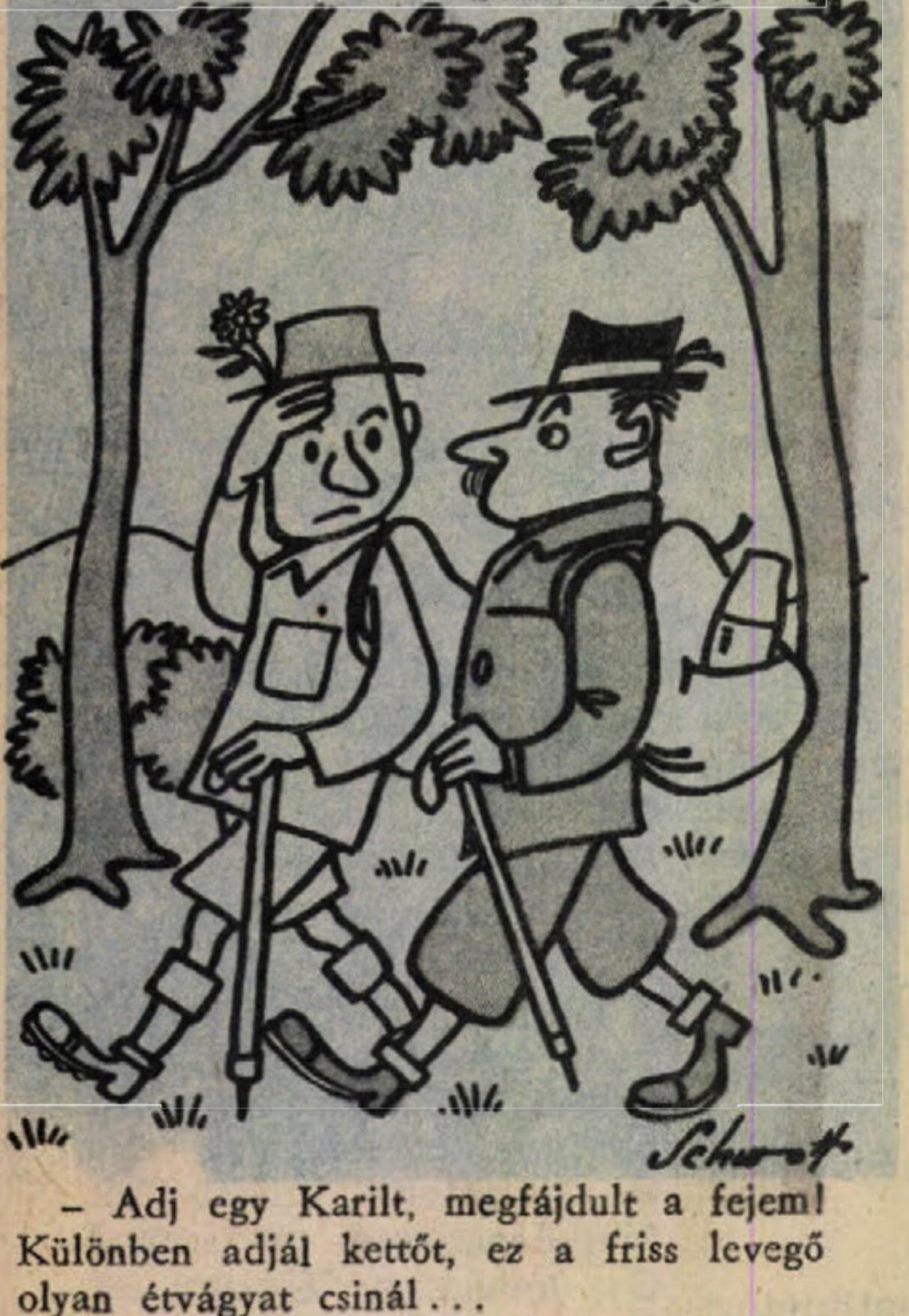

– Adj egy Karilt, megfájdult a fejem! Különben adjál kettőt, ez a friss levegő olyan étvágyat csinál . . .

Apró dolgok

Egy új magyar film bemutatóján történt. Amikor a vásznon megjelent a „Vége" szócska, a mellettem ülő filmkritikus ásítozva felsóhajtott:

– Hű, de unalmas volt!

Néhány nappal később azt olvastam a kritikájában, hogy a filmet túlságosan visszafogott tempó jellemezte.

Micsoda különbség!

*

Kedvenc viccem:

Egy anya elviszi a lányát az ideggyógyászhoz, és elpanaszolja, hogy a gyermeke tyúknak képzeli magát.

Az orvos megvizsgálja a lányt, hosszasan elbeszélget vele, aztán megkérdi a mamától:

– És mondja, asszonyom, mióta képzeli magát tyúknak a kedves leánya?

– Öt esztendeje – hangzik a válasz.

– És miért csak most hozta el?

– Tudja, doktor úr – feleli a mama –, eddig olyan rossz anyagi körülmények között éltünk, hogy minden egyes tojásra szükségünk volt . . .

*

A „Filmvilág" beszámol a készülő DEFA-újdonságokról. A cikkből megtudtam, hogy nemsokára elkészül a „Karbid és sóska" című film, amelynek rövid tartalma a következő:

„A film Drezdában játszódik, 1945 után. Az egyik lebombázott gyárat, amelynek tulajdonosa Nyugat-Németországba ment, a munkásoknak kell felépíteniük. Az akkori események zűrzavarában teljesen magukra vannak utalva. Elsősorban karbid hiányzik a meggörbült vasgerendák helyrehozásához. Úgy hírlik, Wittenbergben lehet karbidot kapni. Egy Halle nevű munkást útnak indítanak háromszáz kilométerre. Ez abban az időben nehezebb feladat volt, mint a postakocsi korszakában. Halle vegetáriánus, útközben főleg sóskával táplálkozik, és mindenféle kalandokon megy át."

Mit mondjak? Fel vagyok csigázva.

*

A folytatásos történeteknek mindig nagy sikerük van. Nemrégiben egy hivatalban két kolléga összeveszett.

– Ennek az ügynek még folytatása lesz, kedves X. kartárs! – üvöltötte Y.

– És tessék mondani – kérdezte felcsillanó szemmel X. –, hány folytatása lesz?

*

Egy ballonkabát döntötte el, ki az apja a gyermeknek, – olvasom az Esti Hírlapban. – „Az anya azt adta elő a bíróságon, hogy december 8-án hosszú sétát tett az udvarlójával, aki zakóban volt, fázott és felment a lakásába a ballonjáért. A nő vele tartott, és – gyermek született." A bíróság elutasította az anya keresetét, mondván: kizárt dolog, hogy a férfi kiskabátban sétált volna decemberben, és csak ballonkabátot akart volna felvenni. Ha ballonkabátért ment, akkor nyilván szeptemberben történt az eset, mint ahogy azt a férfi is állítja. Tehát az augusztusban született gyermek nem lehet az övé.

Ez a bírósági döntés nagy feltűnést keltett férfi-körökben. Egy ismerősöm, napos időben, huszonhét fok melegben, amikor mindenki kiskabátban vagy ingben járt az utcán, télikabátban, kucsmában álldogált a Margithíd pesti hídfőjénél.

– Megőrültél? – kérdeztem megdöbbenve. – Télikabát ilyenkor?

– Elővigyázatosság . . . Randevúm van, és ugye, sose lehet tudni . . . Apropó, nem tudod, hol lehet csillagszórót kapni?

– Csillagszórót? Ilyenkor?

– Elővigyázatosság . . . A lakásomban karácsonyfát állítottam fel, arra kellene néhány darab . . .

Amikor a nő feltűnt a láthatáron, ismerősöm az O, Tannenbaum-ot dúdolva sietett elébe.

Hiába – gondoltam magamban –, mégiscsak érdemes olvasni az újságot . . . Az ember mindig tanul valamit . . .

(mikes)

Jucika strandol

Pusztai Pál rajza

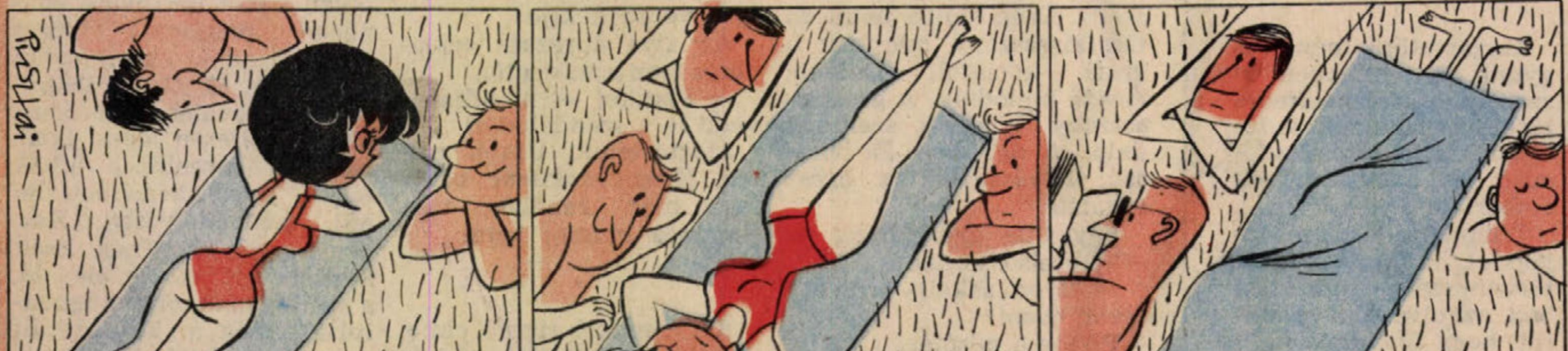

ZSEBRÍMEK

Gyöngyháznyelű zsebbicska és
Cilinderes zsebóra!
Úgy gondolunk vissza rátok,
Mint a nők a zsabóra . . .

Helyetekbe lépett a zseb-
rádió és zsebpresszó,
(hogy a nejünk mit szól ehhez,
arról itt most nem lesz szó . . .)

Van már zsebsakk, zsebdominó,
Sőt, már zsebzseb is akad!
(Árát triplán bezsebeli
a szabó, ha kiszakad . . .)

S jönnek újabb zsebgyártmányok,
Iparunk zseblázba' ég!
Ki tudja e nemzedéknek
Mit kell zsebrevágni még . . . ?

Szilágyi György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Korszerűtlen korszerűsítés

Valakinek „ötletes" újításaként a régi, de jól bevált másfél literes, csatos, zöld kristályvizes üvegeket kicserélték egy literes fehér üvegekre, rábiggyesztették az újfajta, búbos zárószerkezetet – hasonlít a hagyományos egérfogóra –, amitől aztán az 5 forintos üvegbetét egyszerűbben 10 forintos lett. Ugyanezt a korszerűsítést követték el a jobb sorsra érdemes Bambival, és az Utasüdítőkkel is. Ezeknél az aprócska üdítőknél az üvegbetét 2,50-ről 5,50-re kapaszkodott fel. Ha ez az üvegzáró drótgomolyag jobb lenne a régi jónál, akkor azt mondanám, hogy éljen a feltaláló, és vesszen az a néhány forint, amit időközönként kiránt a zsebünkből. De ezek a korszerűsített zárószerkezetek olyan korszerűtlenek, hogy hol kinyitni nem lehet őket, hol meg magától leesik a kupak. Így aztán az újítók jóvoltából bosszankodik a pincér, akinek gyakran hivatalból nyitogatni kell ezeket az üvegeket, és mérgelődik a vevő is, aki a Közértben vásárolt korszerűsített kristályvizes üveget nyitogatja. Ez a sokoldalú bosszúság, úgy látszik, nem ébreszti fel sem a „feltalálókat", sem az illetékeseket. Mert hiszen ezek a félresikerült „patentzárak" egyre jobban terjednek. Félő, hogy rövidesen a gyümölcslevek üvegeit, és ha nem teszünk ellene, talán még a tejesüvegeinket is utolérik.

(bernáth)

KAJÁN—VÁRNAI: A MI KÖNYVSÁTRUNK

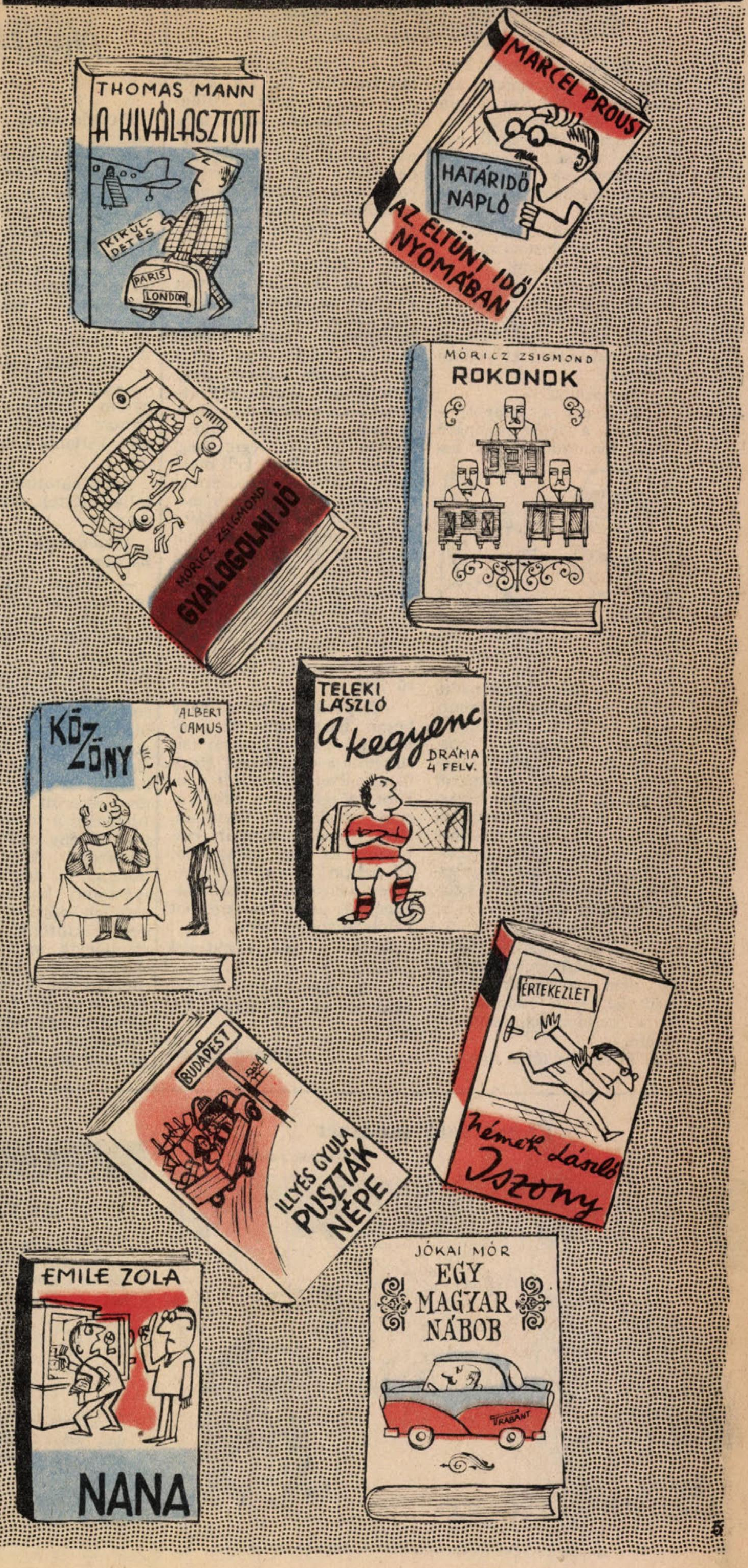
THOMAS MANN
A KIVÁLASZTOTT
KIKÜLDETÉS
PARIS
LONDON
MARCEL PROUST
HATÁRIDŐ NAPLÓ
AZ ELTŰNT IDŐ NYOMÁBAN
MÓRICZ ZSIGMOND
GYALOGOLNI JÓ
MÓRICZ ZSIGMOND
ROKONOK
KÖZÖNY
ALBERT CAMUS
TELEKI LÁSZLÓ
A kegyenc
DRÁMA 4 FELV.
ÉRTEKEZLET
Németh László
Iszony
BUDAPEST
ILLYÉS GYULA
PUSZTÁK NÉPE
EMILE ZOLA
NANA
JÓKAI MÓR
EGY MAGYAR NÁBOB
TRABANT

MURIS KIS KALAP

Az alábbi történetet kútforrásul ajánlom annak, aki tanulmányt akar írni a női hiúság lélektanáról. A hiúság megtestesítője egyik budapesti vállalat gépírónője volt, akivel az utcán találkoztam. Sugárzott róla a derű, a jókedv.

– Talán csak nincs négyes találata? – kérdeztem tőle.

– Látszik rajtam, hogy nagy öröm ért?

– De mennyire!

– Látott volna egy órával ezelőtt. Akkor sírni tudtam volna. Rettentően el voltam keseredve.

– Mi történt?

– Látja ezt a kalapot? – mutatott a fején pompázó vicces kis tolldíszítéses kalapra. Párizsi modell. Egy barátnőm az IBUSZ-szal Párizsban járt, onnan hozta. Ma délutánra kölcsönadta nekem. Ha maga nő lenne, akkor értékelni tudná ezt a kalapot. Költemény, óda, eposz! Egy kolléganőm esküvőjén akartam pompázni benne. Az V. kerületi házasságkötő-teremben tartották meg az esküvőt. És én előre örültem, hogy ott minden ismerősöm, minden kolléganőm irigykedve fogja a kalapot megbámulni.

– És megbámulták?

– Hát azt hiszi, hogy odaértem az esküvőre? Elkéstem, de nem az én hibámból. Képzelje, nem tudtam, hol az V. kerületi házasságkötőterem.

– A Ságvári téren van.

– Magával kellett volna találkoznom! De azt hiszi, más tudta? Először a különleges tudakozót tárcsáztam. Tízszer egymás után. Folyton mással beszélt. Azután bementem egy Virágérthez, gondoltam, szoktak esküvőkre csokrot küldeni. Nem tudták... Megkérdeztem egy rendőrt. Nem volt meg a könyvecskéjében. Közben múlt az idő, már alig volt két perc az esküvő időpontjáig. Feltárcsáztam három ismerősömet, nem tudták. Már lemondtam arról, hogy ezt a jó kis kalapot megbámultatom, amikor egy művirágboltot pillantottam meg. Menyasszonyi fejdísz volt a kirakatban. Ott végre megtudtam, hogy hová kell mennem. Persze, mire odaértem a Ságvári térre, már egy másik esküvő volt soron. Mindenki a menyasszonyt ajnározta, az én kalapomra rá nem néztek. Képzelje, hogy dühöngtem. Kölcsönkapok egy csodálatos kalapot, amit este vissza kell adnom, és senki se veszi észre.

– De azután... Borúra derű jött...

– Képzelje, amikor nagy búsan felszálltam az autóbuszra, az ülőkalauznő felsikoltott a csodálattól. Hogy ő még ilyen gyönyörűt nem látott. Megkérdezte, hogy párizsi modell-e? Mondtam, igen. Mondta, mindjárt észrevette. És hogy milyen jól áll nekem! Szóval, mégis sikerem volt ezzel a muris kiskalappal, pedig már egészen kétségbe voltam esve.

Mély meggyőződéssel mondta:

– És még merje valaki előttem az ülőkalauznőket szidni.

Palásti László

MÚZEÁLIS PESTI LAKÁS

Elemér sokat emlegette a lakását.

— Valóságos múzeum — mondogatta szerényen.

Kultúrembernek illik néha múzeumot látogatni, felkerestem tehát Elemért. Szívélyesen fogadott szobahallos, egyszerű polgári ízléstelenséggel berendezett otthonában. Rátértem a tárgyra:

— Hol itt a múzeum?

Fölényesen mosolygott:

— Szenzációs gyűjteményeim emelik múzeumi szintre tetszetős főbérletemet. Pillants ebbe a vitrinbe!

Bepillantottam. Golyóstollak néztek vissza. Tucatszámra.

Diadalmasan folytatta a barátom:

— Csupa használhatatlan, hogy ne mondjam, nyugalmazott golyóstoll. Gyűjtésem úgy kezdődött, hogy sok esztendővel ezelőtt egy Párizsban megfordult barátom golyóstollal ajándékozott meg. Mint újságot, büszkén mutogattam és szorgalmasan használtam. Csakhamar kiszáradt. Nyakamba vettem a várost, nem sikerült megtöltetnem. Idekerült a vitrinbe, mint a gyűjtemény első számú értéktárgya. Egyre többen utaztak és egyre több golyóstollat hoztak a világ minden részéről. Különleges külföldi tollakat, mindegyik más betét után vágyakozott. Idővel valamennyi kiírta magát, mint egy öreg költő. Néha ráakadtam egy-egy kapualatti maszekre, aki egy ötösért megtöltötte, de ettől a papír tiszta maradt, csak a kezem lett tintás. Múltak az évek, gyűjteményem egyre fejlődött és ma már — büszkén állítom — országos hírnévre tett szert.

Még mielőtt elragadtatásomat kifejezhettem volna a rokkant tollak eme sokaságán, házigazdám már kinyitott egy asztalfiókot, amelyben kisebb-nagyobb zseblámpák sorakoztak.

— Külföldi lámpák — magyarázta. — Kiégtek. Nem sikerült hozzájuk új elemet szereznem.

Külön fiókban hevertek a használhatatlanná vált miniatűr rádiók. Mutatott egy japán karórát, amely azért pihent, mert nem lehetett hozzá új hajszálrugót találni. Kecses látványt nyújtott az öngyújtók osztálya.

— Ez is mind külföldi — fejtette ki a barátom egy múzeumi idegenvezető biztonságával —, de nincs hozzájuk megfelelő tűzkő.

Felderülve néztem rá.

— Ezen könnyű segíteni. Egy barátomnak Kanadában tűzkő-gyára van. Mennyit hozassak?

— Eszedbe ne jusson! — kiáltott indulatosan. — El akarod rontani a gyűjteményemet?

Stella Adorján

Életre való módszer

Mészáros András rajza

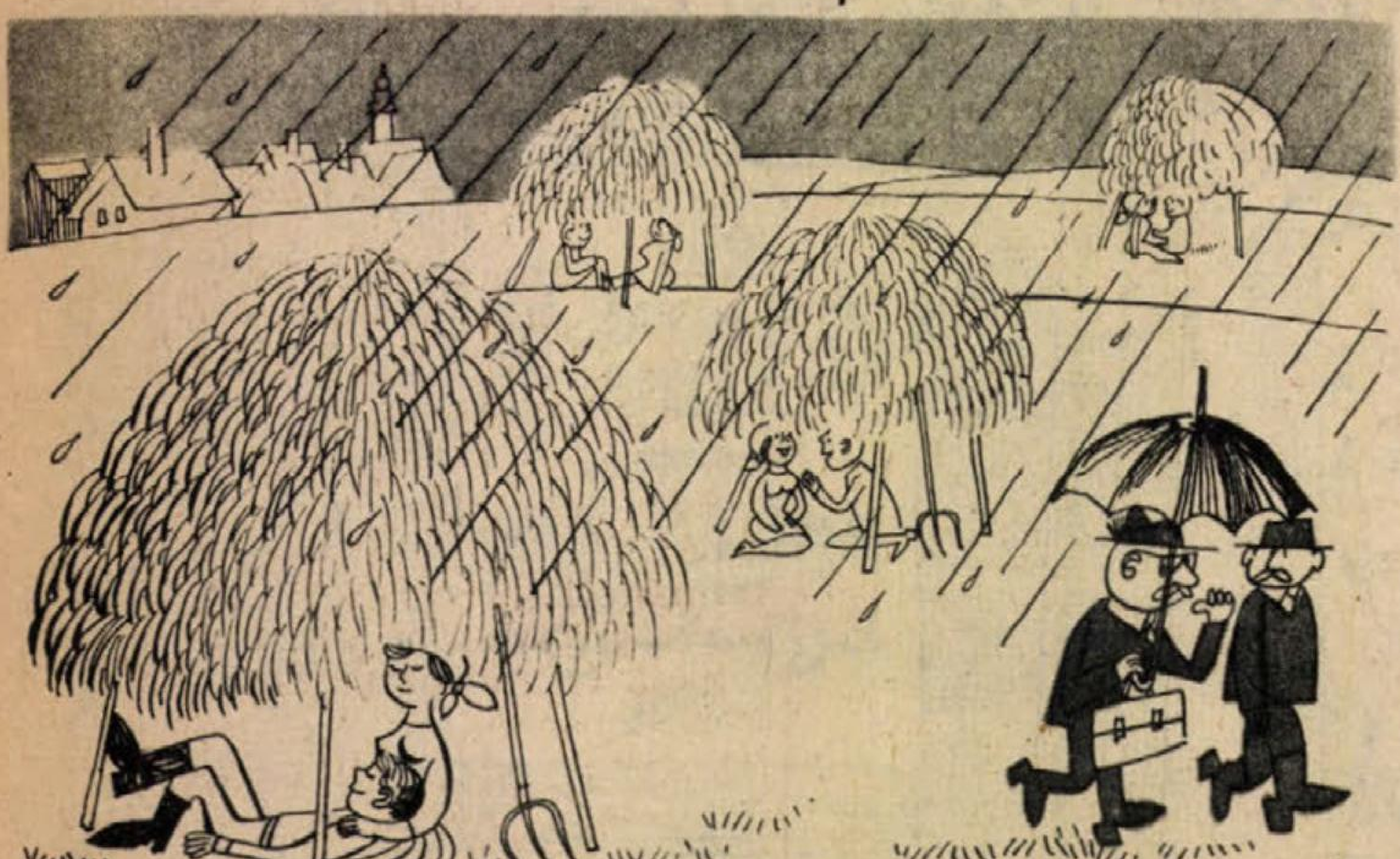

– Ennek az ágas lucernaszárításnak nagy jövője van!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„133 forintos órabér" című cikkük nyomán, vállalatunk békéscsabai részlegének igazgatója, a kontármunkát végző két dolgozónkat írásbeli megrovásban részesítette. Egyben kötelezte őket, hogy a panaszosnak a munkáért felszámított 250 forintot fizessék vissza.

Délmagyarországi Áramszolg. V.
Vajda György ig.

*

„Levél egy körlevélről" című bírálatukra közlöm, hogy az 1963. január 7-én megjelent 1. sz. körlevelem 6. pontjának tiltó rendelkezéseit visszavontam.

Bács-Kiskun Megyei
Vendéglátóip. V.
Molnár János ig.

Sértés

Minthogy még nem jelent meg a „Hogyan kell könnyen, gyorsan, halálosan megsérteni embertársainkat?”, sokan tanácstalanok ezen a téren, s amikor esetleg a legnagyobb szükség lenne rá, alig tudnak sértő magatartást tanúsítani. Pedig ez a tevékenység elválaszthatatlan az emberi élettől. Tudvalevő, hogy évezredeken át az emberiség egy kis háborúhoz is csak úgy tudott hozzájutni, hogy uralkodóik jól beolvastak egymásnak, elmondták egymást ennek, annak, s aztán mindkét oldalon elindultak a hősök.

Mivel az ember társaslény, sértés nélkül egyszerűen nem tud meglenni. Sértéssel kezdődött a biblia, a világtörténelem, az irodalom, Lucifer karrierje is így kezdődött, s ki tudja, lenne-e Iliászunk, ha Achillest nem sértették volna meg. Ugyan mi történne, ha színpadon, filmen csupa kifogástalan modorú ember szerepelne? Sértések hiányában már régen kihalt volna az irodalom, a nemzetközi politika és valamennyi ügyvédi munkaközösség.

Ugyanakkor azt is meg kell állapítani, hogy nem könnyű valakit színvonalasan megsérteni, s nem nagyon kényes ízlésű az az ember, aki megelégszik az elkoptatott indulatszavakkal. A minőségi sértéshez tehetség kell, képzelőerő és ami a legfontosabb: emberismeret. Mindenkinek más a gyenge pontja. Könnyű dolgunk lenne persze, ha felebaráti segítséget kapnánk. Mutasd meg, min sértődsz meg és megmondom, ki vagy! A legtöbb ember azonban féltve őrzi Achilles-sarkát, ezt meg kell találnunk. Ismerjük meg azt, akit meg akarunk bántani, sértés előtt hatoljunk be lelki világába. Mivel ezen a téren kimerítő kutatásokat folytattam, vizsgálataim eredményét szívesen bocsátom sérteni vágyó embertársaim rendelkezésére, hiszen bárkivel bármikor előfordulhat, hogy meg akar sérteni valakit. Ne álljon ott tehetetlenül, mint a kisgyerek, aki nem tudja, mit kell mondani.

Tessék figyelni!

Sértő az, ha a kövér embernek azt mondjuk, hogy kövér, soványnak, hogy sovány, öregnek, hogy öreg, gyereknek, hogy gyerek, betegnek, hogy beteg, csúnyának, hogy csúnya, gonosznak, hogy gonosz, karrieristának, hogy karrierista, részegnek, hogy részeg, butának, hogy buta, szemtelennek, hogy szemtelen, tehetségtelennek, hogy tehetségtelen, ügyetlennek, hogy ügyetlen, parasztnak, hogy paraszt, bolondnak, hogy bolond, és így tovább.

Mert ha Callasnak azt mondjuk, hogy nincs hangja, Toscanininek, hogy nem tud vezényelni, Napóleonnak, hogy rossz hadvezér, Veress Győzőnek, hogy gyenge, Einsteinnek, hogy buta, Dosztojevszkijnek, hogy tehetségtelen, Shakespearenak, hogy nincs érzéke a színpadhoz, Leonidasnak, hogy gyáva, Mozartnak, hogy botfülű — egyik sem sértődne meg, hanem egy jót nevetne.

De amikor egy ismert írónak (a neve nem jut az eszembe) azt mondtam, hogy nem tud írni, megsértődött. Miért? Mert van benne valami!

Az igazság nagyon sértő tud lenni!

Feleki László

BEUTALÁSI IGÉNYEK

Szűr-Szabó József rajza

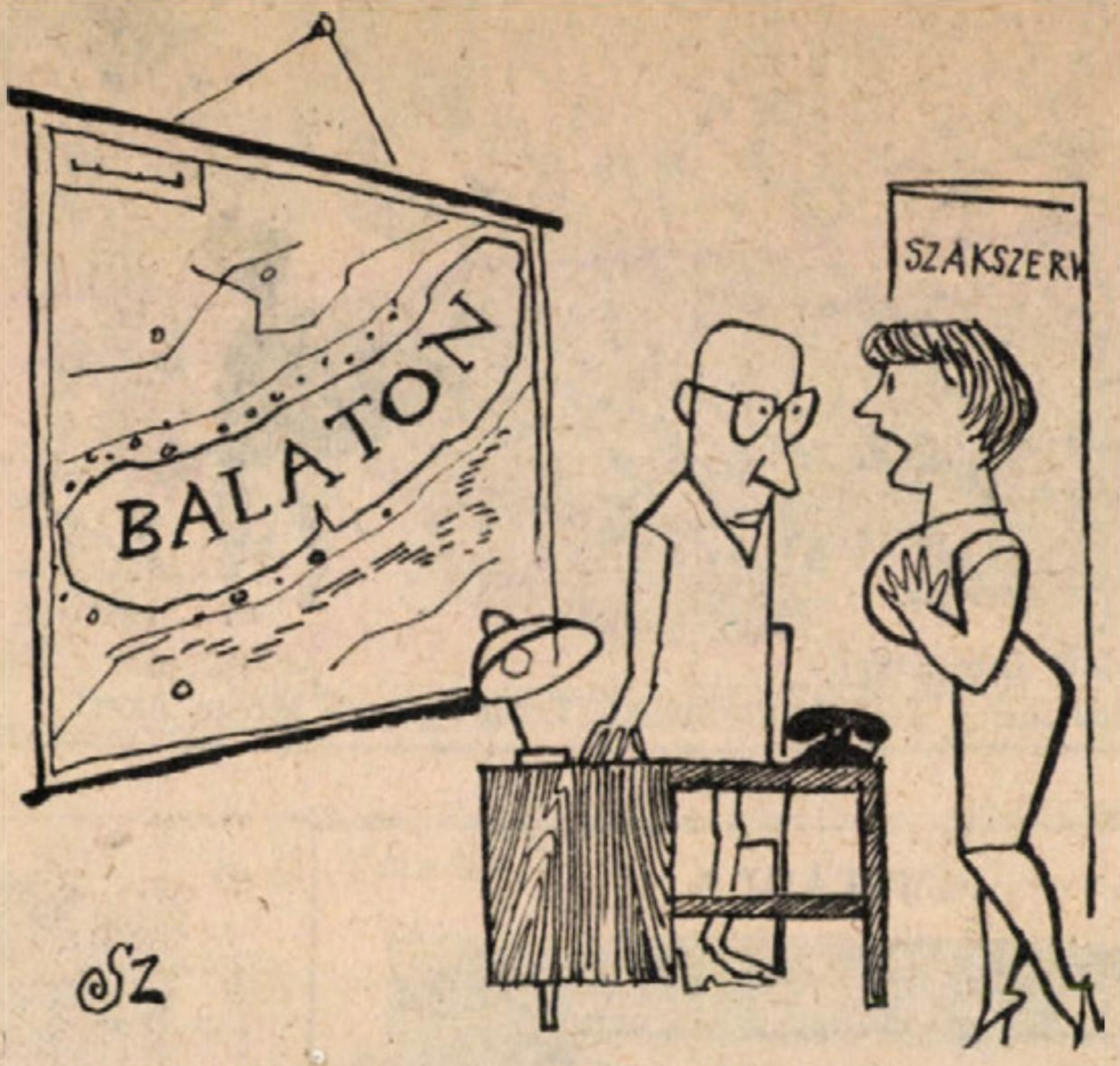

1953

– Én csak ezt érdemlem?! A magaslatot kinek adják?

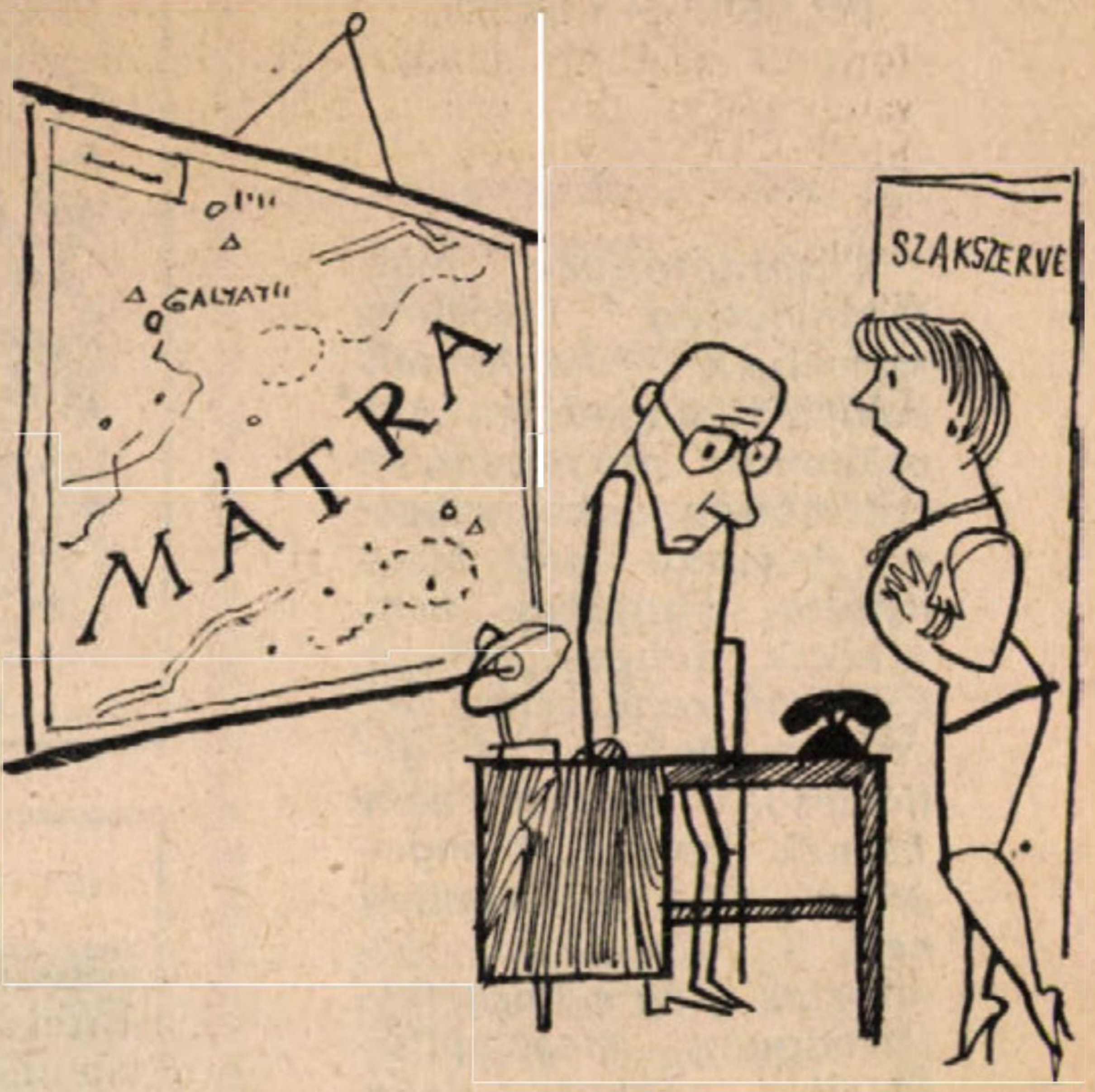

1963

– Én csak ezt érdemlem?! A külföldet kinek adják?

FALUSI TÖRTÉNETEK

1

Egy falusi legényt, aki mellesleg hatalmas étvágyáról volt nevezetes, rábeszélték a barátai, hogy hagyja ott a szövetkezetet, és menjen ő is velük Pestre dolgozni. Hiába marasztalták az öreg szülők, akiknek így a munka a nyakukba szakadt, a legény elment.

Meg is ragadt Pesten, sőt, mi több, egészen nekigömbölyödött, viruló ábrázattal köszönt rá a falubelijére, akivel a nagyvárosban összetalálkozott.

– Hát aztán jobb-e a gyár, mint a szövetkezet? – tudakozódott a falubeli.

– Jobb bizony, mert itt minden hónapban osztanak, nem egyszer egy esztendőben, mint odahaza.

– De hát a koszttal hogy vagy? – feszegette tovább a dolgot a falubeli. – Hogyan boldogulsz itt te, a híres nagybendőjű, a dekára méricskélt szalonnával?

– Bolond beszéd – felelt fölényesen a legény. – Hiszen itt Pesten éppen a koszt a legolcsóbb. Apámék küldik hazulról, ingyen.

2

Anti és Mihály már nem fiatal szövetkezeti gazdák, hajdan zsellérek, életük jórészét abban a számukra jajdekeserves világban töltötték, amit esti borozgatásoknál „régi szép idők” gyanánt szoktak emlegetni.

Egyik este Mihály bácsinál italozva, különösen szélesre tárták az emlékezés kapuját.

– Az volt ám a jóvilág – kezdte Anti bácsi –, mikor húsz pengőért egy pár csizmát adtak, mégis hat esztendeig bírta. Pedig ki tudja, hányszor tákolták, toldozták! A lábomujja már kikandikált belőle, de az a csizma még akkor is csizma volt.

– Bizony, régen minden bagóba került – toldotta meg Mihály bácsi –, nem úgy, mint most, mikor a levegőt is pénzért adják. Emlékszem, learattunk tizenkettedébe az uraságnak. Kaptam öt mázsa búzát, eladtam nyolcvan pengőért, abból a félvilágot meg tudtam volna vásárolni. Vettem is egy szép pettyes kartonfüggönyt, mert már akkor ötéves házasok voltunk, és az asszony mindig szememre vetette, hogy csomagolópapír van az ablakon.

– Én meg szüret után vásároltam egy olyan priccset a zsibogón – fűzte hozzá Anti bácsi –, hogy negyvenhétben, mikor tüzelőnek felaprítottuk, alig tudtuk szétverni. Mert abban az időben még lehetett jó erős priccset kapni.

– Nono, mi csak üres szalmazsákon háltunk – szögezte le Mihály –, de tudod, Anti, az olyan szalmazsák volt . . .

Anti bácsi nem tudhatta meg, hogy milyen volt a szalmazsák, mert Mihály ekkor ingerülten az asztalra csapott, és átkiabált a szomszéd szobába:

– Ne nyaggasd már örökösen azt a vacak magnót, Julis!

Fülöp György

VANNAK egészen furcsa dolgok

Szegény, de becsületes...

Washingtonban csak feddhetetlen előéletű személyek kaphatnak koldulási engedélyt. Aki valamikor megtévedt, az érdemtelen a koldusbotra. A tiszta múlt bizonyítása általában nem ütközik nehézségekbe, a koldusok rendszerint becsületes emberek. A milliomosok viszont nem kérnek koldulási engedélyt, de valószínűleg nem is kapnának. Ismeretes még a Rockefeller-vagyon megalapítójának, néhai John Rockefellernek a klasszikussá vált mondása a vagyonról: „A második milliót már becsületesen is meg lehet keresni.”

Világproblémák

A Buffalo Evening News című amerikai lap felszólítja az amerikai tudósokat, feltalálókat, atomfizikusokat, konstruktőröket, hogy űrhajók és atomreaktorok tervezése közben szakítsanak maguknak időt arra, hogy megoldjanak két fontos problémát, s ezzel tegyék könnyebbé az amerikai háziasszonyok dolgát. Hogyan kell letépni a celofán- vagy nylonborítást az élelmiszerekről, anélkül, hogy a művelet végrehajtója kificamítaná a csuklóját? Továbbá az emberiség géniuszaitól azt is joggal el lehetne várni, hogy utat mutatnának embertársaiknak: hogyan lehet leszedni, lecsavarni, letépni a különféle befőttes, mézes, lekváros üvegek tetejét, anélkül, hogy a művelet végrehajtója erőművész lenne.

Milyen kicsi a világ...

Házasság nagy korkülönbséggel

Az UPI-hírügynökség jelentése szerint az Ohio-állambeli Columbusban Charles A. Wilson feleségül vette a nála húsz évvel fiatalabb Fannie Русselt. A rokonok és ismerősök körében sokan túlzottnak találták a korkülönbséget, de az újdonsült menyecske megnyugtatta őket:

– Az a fontos, hogy szeretjük egymást!

Mr. Wilson 102 éves, a felesége 82.

MINTADARABOK Szegő Gizi rajza

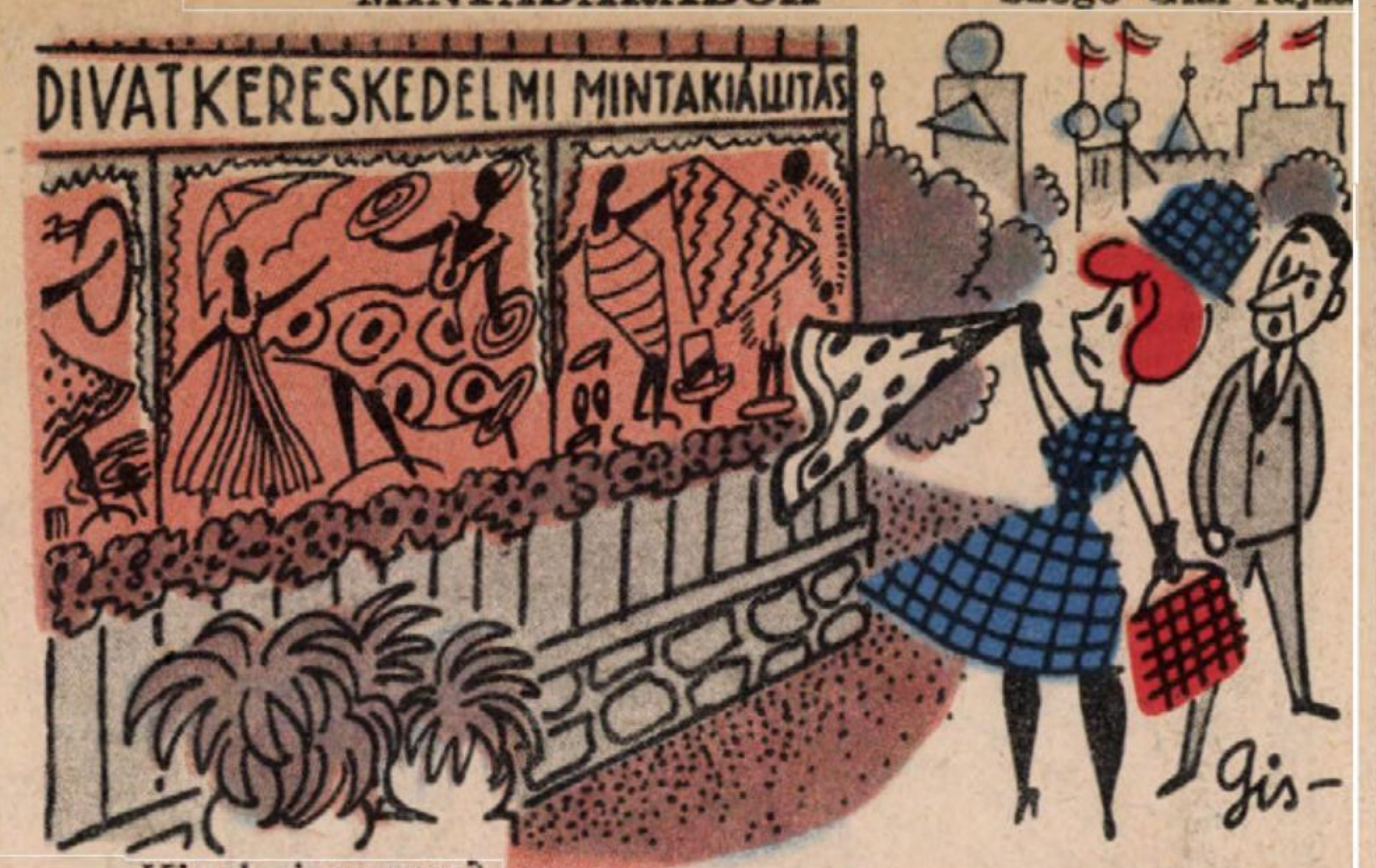

– Kinek integetsz?
– Ezeknek a szép holmiknak! Többé sosem látom őket!

A JÁTÉKPAVILONBAN Erdei Sándor rajza

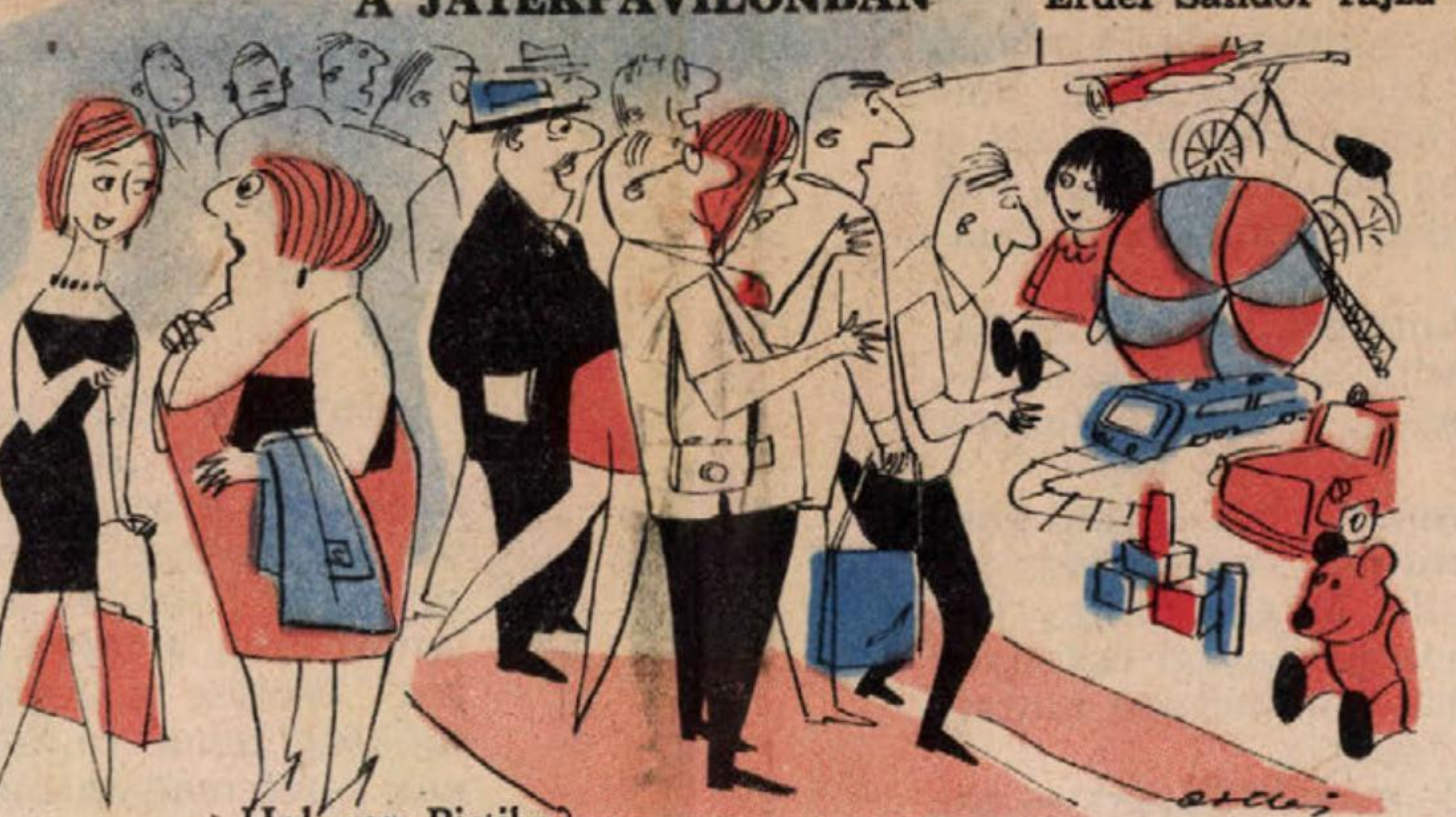

– Hol van Pistike?
– Azt mondta, hogy őt a nehézipar jobban érdekli!

ISMERI A FÉRJÉT Szűr-Szabó József rajza

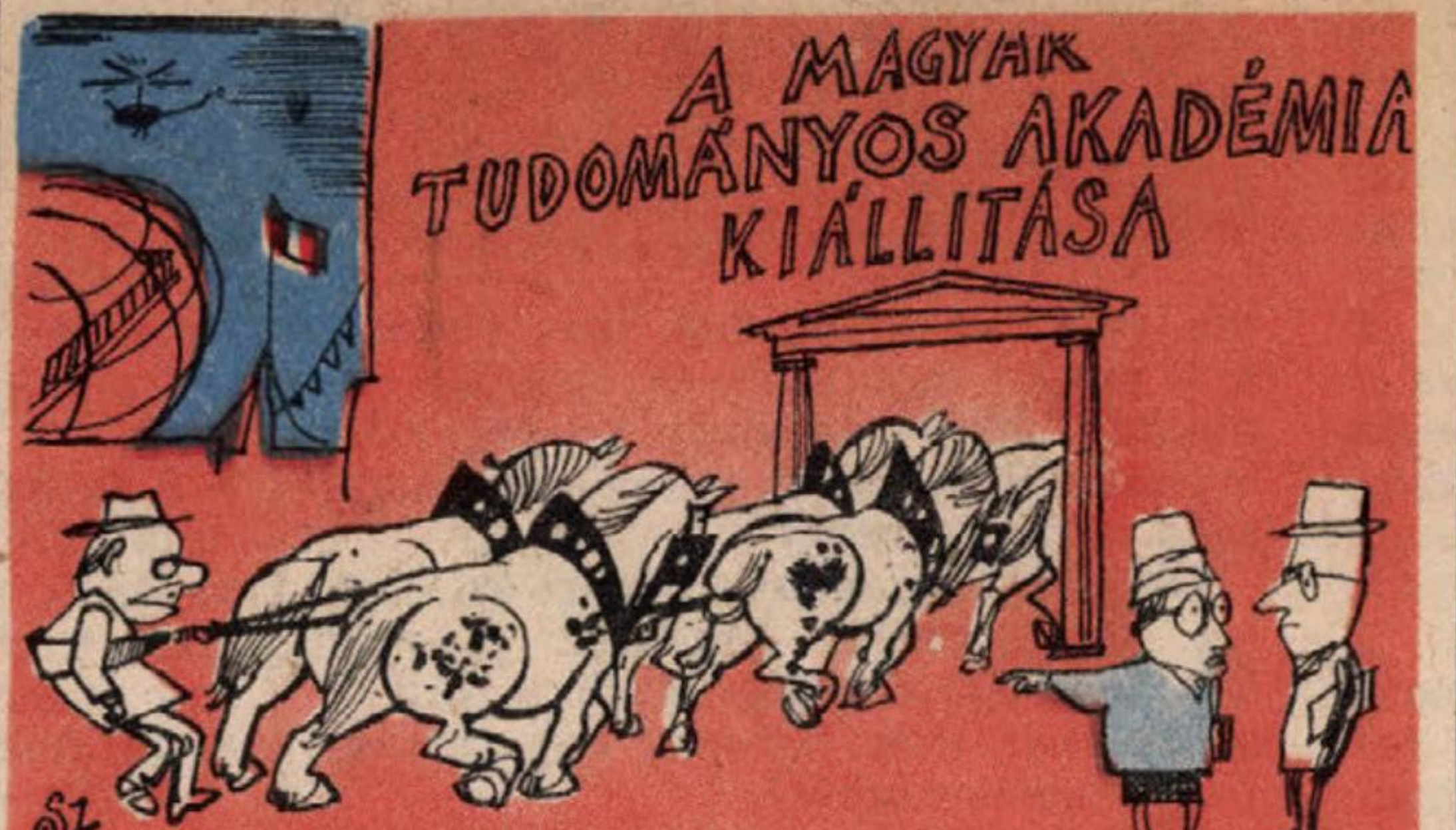
A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA KIÁLLITÁSA
SZ

– Csak hat lóval tudom a férjem behúzatni!

ÚTITÁBLA

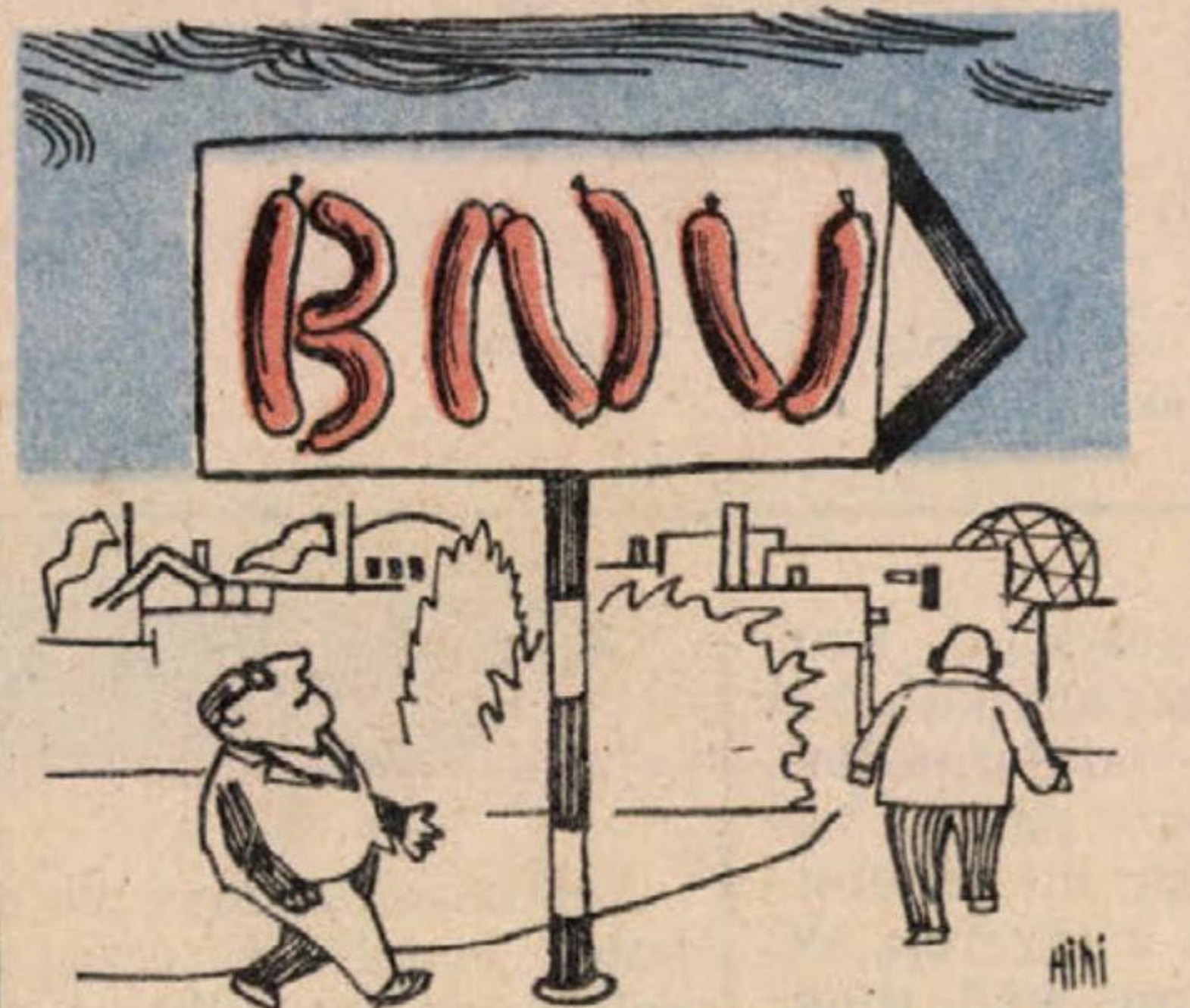

Hegedűs István rajza

Kiut voltunk a VÁSÁRON

EBADTA A VÁSÁRON Toncz Tibor rajza

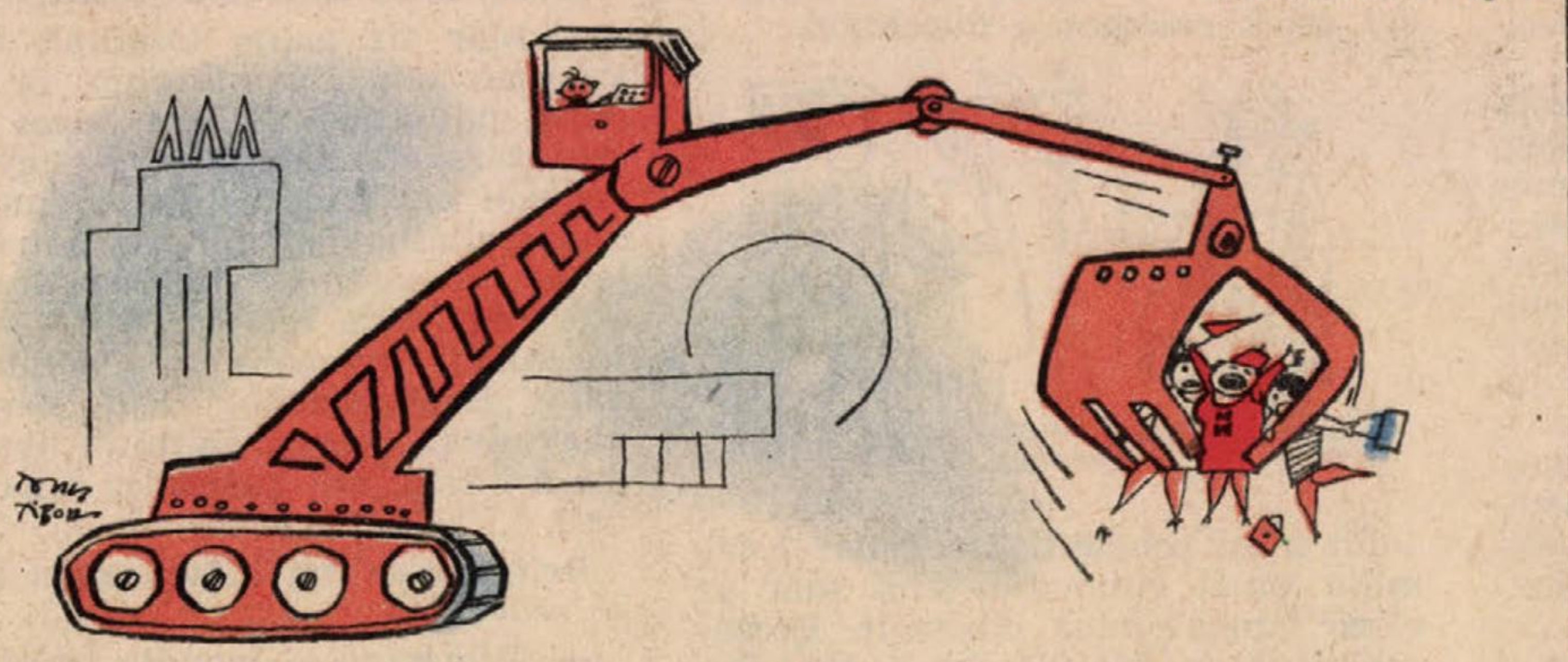

– Ez a komisz kölyök már megint babrált valamit!...

DÖRZSÖLT EMBER Szegő Gizi rajza

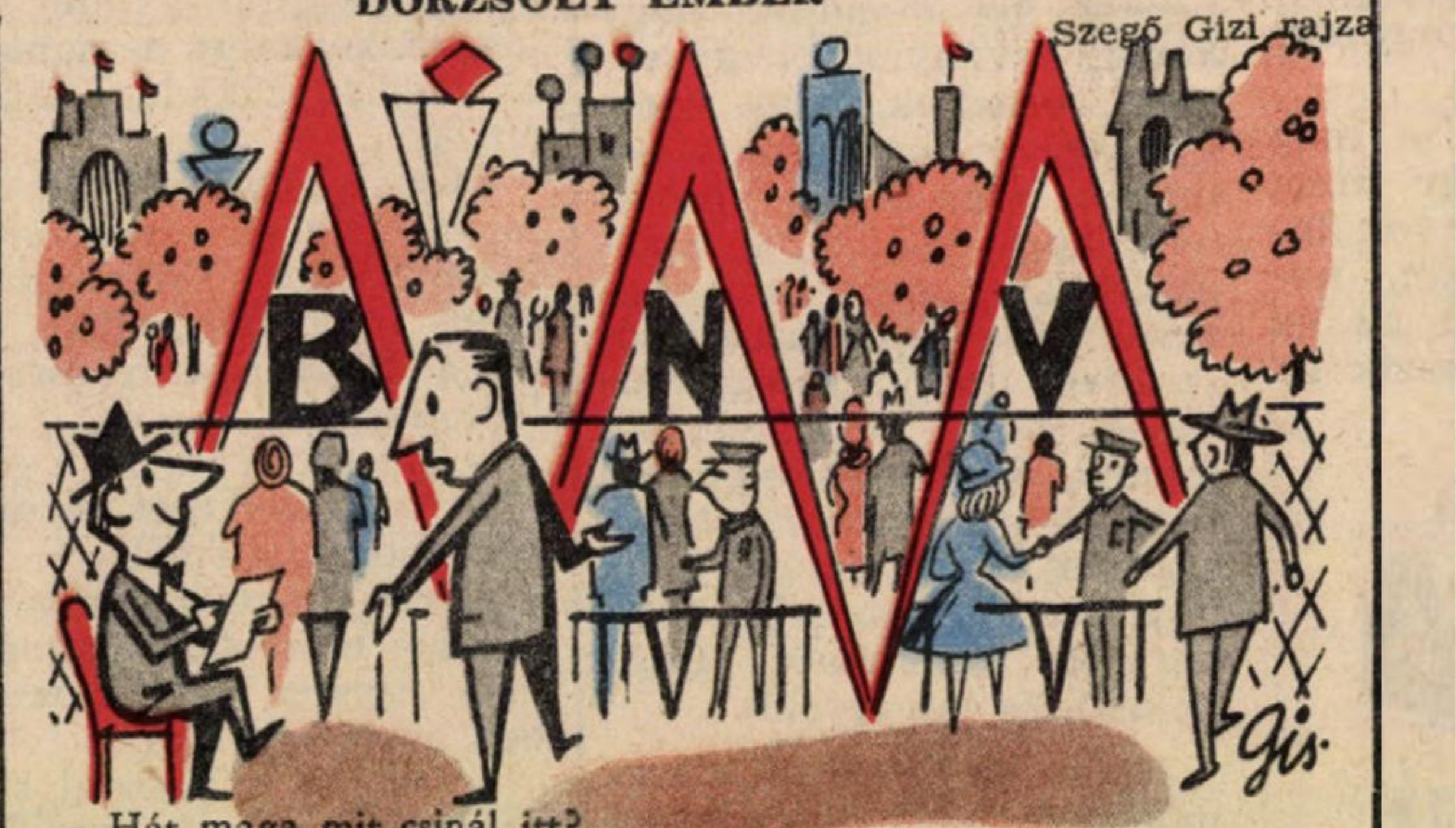

– Hát maga mit csinál itt?
– Számolom a látogatókat. Én akarok lenni az egymilliomodik.

EGÉSZEN VIDÉKI Schwott Lajos rajza

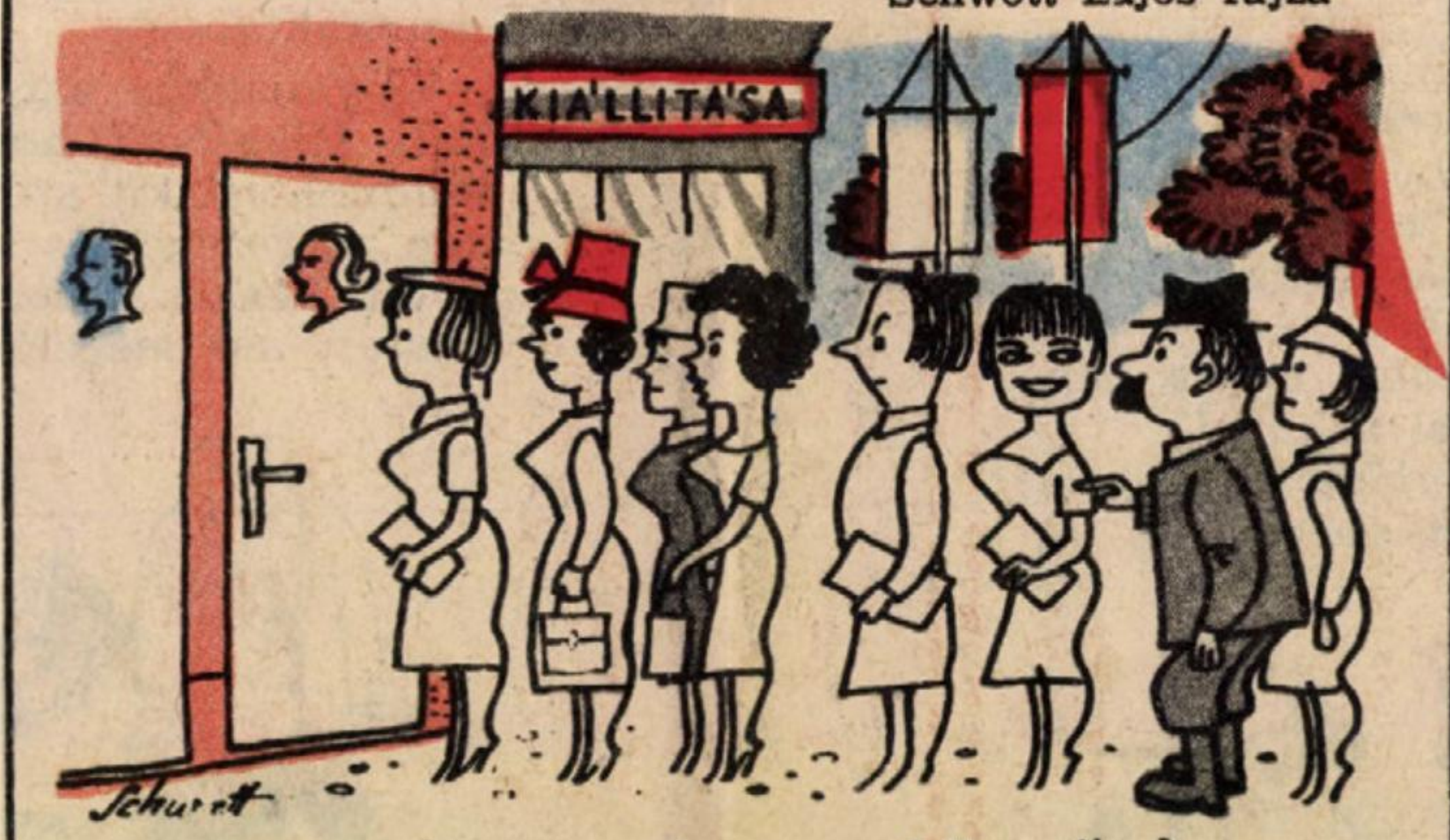

– Tessék mondani, ez melyik pavilon?...

ÜZLETKÖTÉS Pusztai Pál rajza

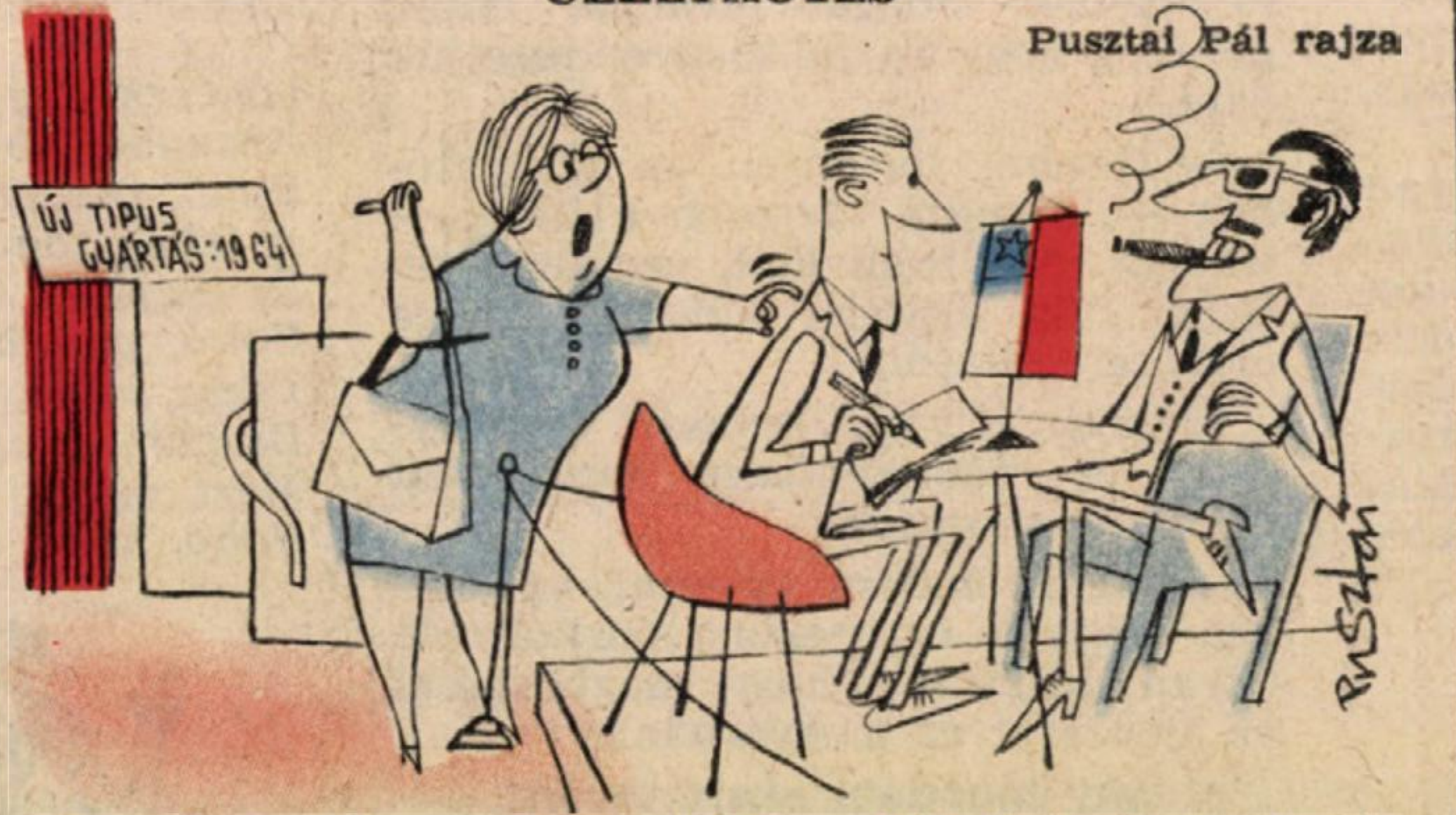

– Aztán nehogy mind eladja! Egyet lekötök én is: Kovácsné, Népszínház utca huszonhat/c, harmadik emelet kettő!

ÉLELMES GYEREK Pusztai Pál rajza

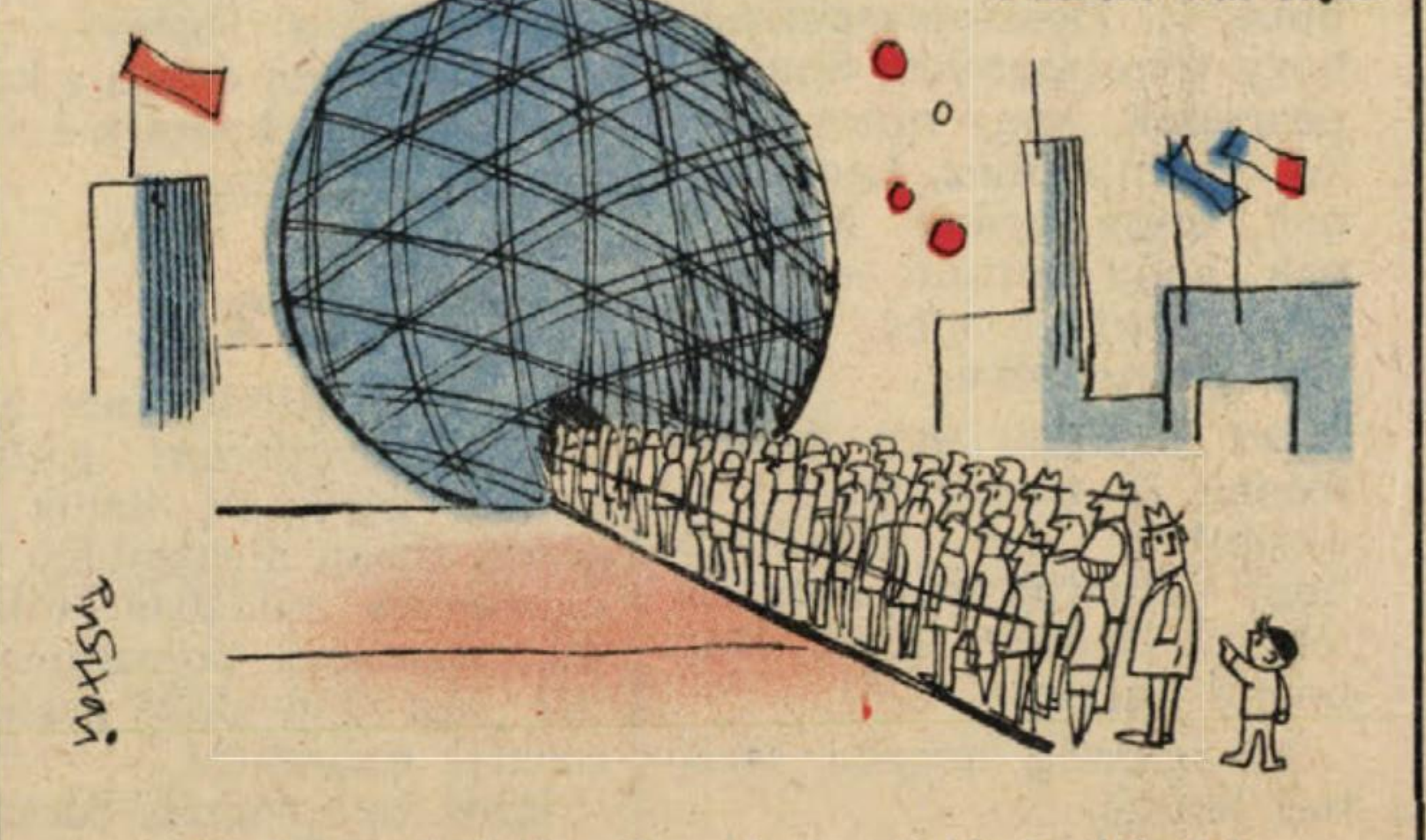

– Bácsi, egy forintért elmondom, mit látni odabent!

BORJÚ-SZOPTATÓGÉPET IS BEMUTATTAK Fülöp György rajza

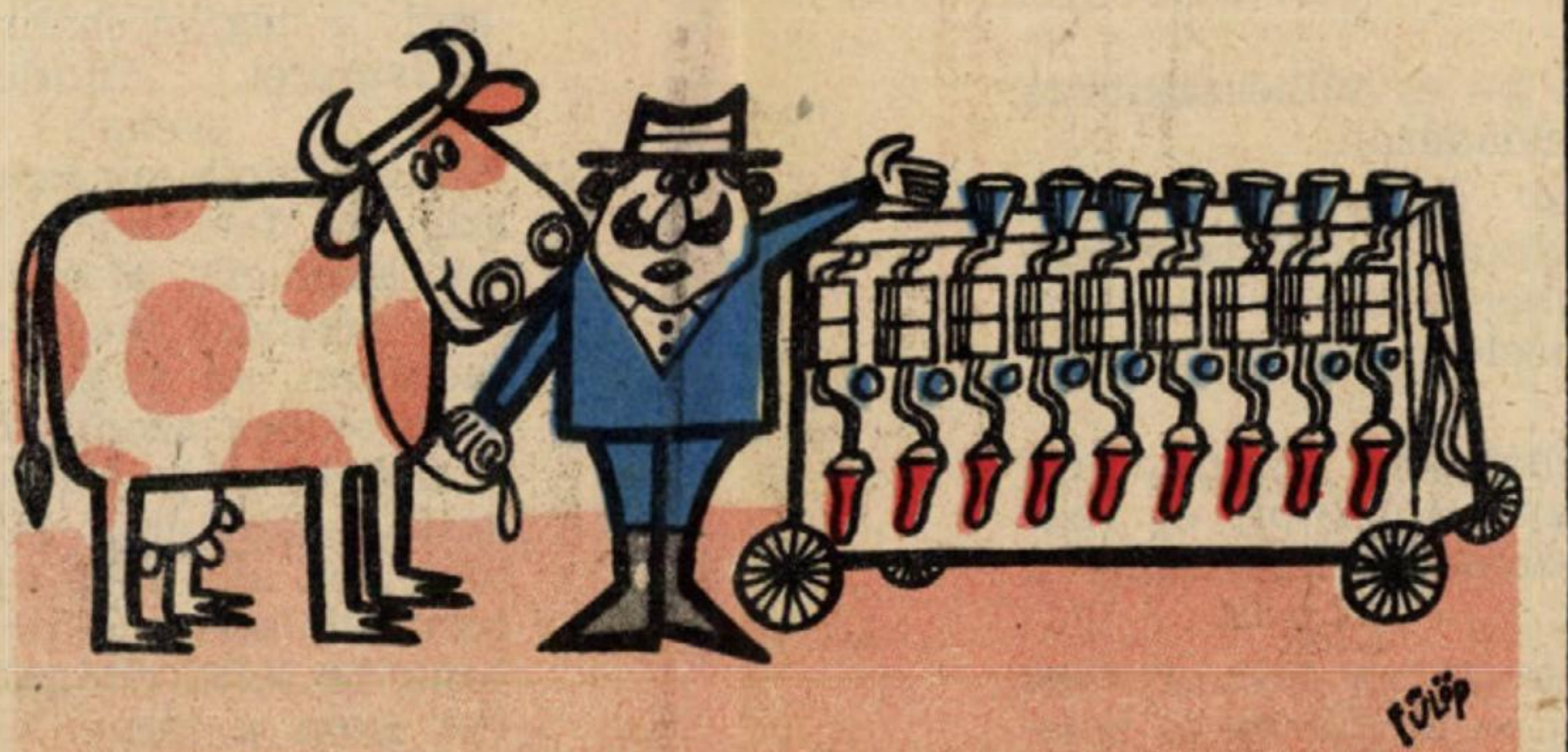

– Azért hoztalak ide, Riska, nehogy azt hidd, hogy körülötted forog a világ!

RUHA TESZI AZ EMBERT Gerő Sándor rajza

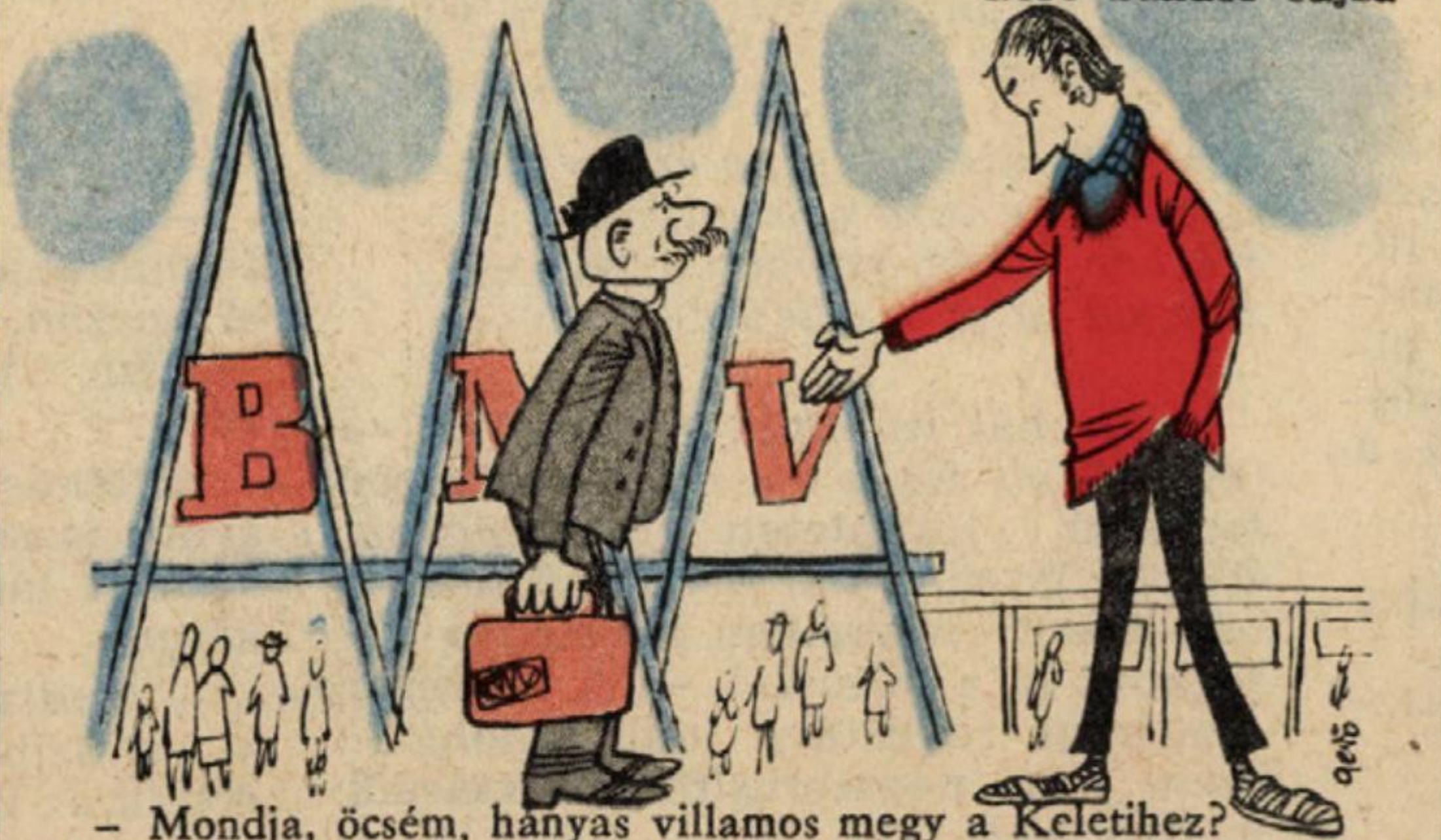

– Mondja, öcsém, hányas villamos megy a Keletihez?
– Nem tudom, bácsikám, én is most jöttem Abádszalókról!

Irka-firka

Nagy érdeklődéssel olvastam, hogy a hévízi SZOT szanatóriumban a fiatalok népszerű táncát, a twistet az orvosok a mozgásszervi bántalmakban szenvedő idősebb beutaltak számára is hasznosnak tartják, mert minden izmot és forgót megmozgat, s így elősegíti a gyógyulást.

Ha az új terápia elterjed, nincs kizárva, hogy az SZTK doktor polivitaplex helyett mondjuk madisont fog felírni a betegnek, amelyet az erre a célra kijelölt zenés szórakozóhelyeken lehet majd kiváltani este félnyolc és hajnali öt óra között.

Az Óra és Ékszerkereskedelmi Vállalat Váci utcai boltjában drágakövekkel kirakott ládikót vásárolhatnak az arra rászorulók potom 19 912 forint és 60 fillérért.

Ismét kevesebb van egy hiánycikkel!

Lelkes műpártoló lévén, múlt vasárnap lankadatlanul megtekintettem a Sportcsarnokban a „Római ördögök” című olasz jazz-együttest.

Az egyik zenész frenetikus közönségsikert aratott azzal, hogy szakszofonozás közben bukfenceket vetett.

Szívből megirigyeltem a fiatalember babérjait, és legott elhatároztam, hogy követem példáját. Tulajdonképpen már csak szakszofonozni kell megtanulnom, mivel a bukfencezésre, hál istennek, még egész jól emlékszem a középiskolából.

(d—th)

Zsemle

Magas, barna lány volt, kissé talán soványabb a megszokottnál, tizenkilenc éves korban ez még megbocsátható. De Zsengellér Ludmillát nem is külleme tette híressé, hanem a rábízott magyar-tarka tehenek, különösen a Zsemle magas tejhozama. Nem érdemes részletezni, a sajtóból, rádióból, televízióból és a szabad pártnapokról úgyis mindenki tud róla mindent. Ő a Vörös barázda Tsz büszkesége. Megkapta az országos fejő-fesztivál minőségi nagydíját, két kitüntetést, egy ezüstserleget.

De Zsengellér Ludmillának nem szállt fejébe a tej. Izmos keze továbbra is gyors, de sose gépies mozdulatokkal masszírozta tovább Zsemle és a többi tehén gazdag hozamú tőgyét. Megszámolták: percenként hetven fejőfogást alkalmazott és mégsem fáradt el. Hiába, marokkal, és nem ujjal fej. Ez nem olyan megerőltető és Zsemle nem is tűrte volna el másképpen.

Népszerűségének mennyisége azonban csakhamar átcsapott minőségbe. Ezen a napon — reggel volt még — éppen végzett a fejéssel és nekiállt, hogy megtisztítsa az állatokat. Izmos leány — úgy csutakolta Zsemlét, mint valami lovashuszár a paripáját. Egyszercsak népes csoport lépett az istállóba.

— A Zsárkúti Állami Gazdaság tehenészei volnánk — mondta vezetőjük, egy tömzsi, barna gyerek —, jöttünk volna egy kis módszerátvételre, ha meg nem sértjük.

— Dehogy sértenek — mondta a leány. — Csak előbb engedjék meg, hogy itt befejezzem.

— De akkurátus — mondta a legény, aki nyilvánvalóan gyakran olvasgatta népi íróink műveit —, vegye tudomásul ifiasszony, hogy minálunk már régen nincs titkolózás, minden módszer közügy.

Ludmilla erre megmutatta, hogyan feji a tehenet, a zsárkútiak megnyugodva mehettek a dolgukra. A lány már a takarmánykeveréssel kezdett volna foglalkozni, amikor barna foltos, kanári sárga hajú, fehér kosztümös hölgy lépett be hozzá, csokoládé bőrű, turbános ember kíséretében.

— Szöszi vagyok, Baradanti úr tolmácsa és kísérője. Phű, de büdös van itt. Szívecském, arról van szó, hogy ez az úr itt, a hajderabadi nizám főagronómusa. Mindenáron látni akarta a te híres teheneidet, hiszen náluk szent állat ez, még sokkal kisebb hozammal is. Hol az a Kifli, vagy minek hívják?

— Legel, a réten.

A Szöszi névre hallgató nő órájára nézett.

— Fiacskám, azonnal. hozd vissza. Mert ez az úr siet, még sokfelé kell együtt mennünk, és ugyebár érdekünk, hogy mindent lásson, végeredményben Hajderabad semlegessége nem mindegy.

Délután lett, mire a Szöszi és a sötét bőrű vendég elmentek. Karcsú Volga kocsijuk még el sem tűnt a fordulóból, már befutott egy társasbusz, tele emberrel.

— Kartársnő — szólt a csoport vezetője, idősebb Kinigli Béla —, ütemeztünk egy ebéddel egybekötött látogatást az ön híres állatainál. Kérem, nyújtson egy kis szakmagyarázatot, mert én, őszintén szólva, keveset értek ezekhez a dögökhöz.

Mi mást tehetett, Zsengellér Ludmilla ismét elmondta, amit már az előző látogatóknak elbeszélt. Beszámolójának végén idősebb Kinigli Béla félrehívta.

— Kérem — mondta halkan, határozottan —, utasaim fejenként nyolcvan forintot fizettek, hogy idejöhessenek. Joggal elvárják ennyi pénzért, hogy itt jól megvendégeljük őket.

— Kérem, forduljon az igazgatóhoz —, mondta idegesen a lány. — Nekem már fejni kell, várják a tehenek. Én úgysem tudom a maga embereit ellátni.

Idősebb Kinigli ravaszul mosolygott. A többszörösen kitüntetett Zsemlére mutatott.

— Megpróbálom rávenni az öreget, vágja le ezt nekünk pörköltnek. Olyan gusztusos, hogy meghoznánk az áldozatot és megvárnánk.

A lány mondani akart valami cifrát, de röstellte magát a tehén előtt, no meg be is tódult már az istállóba a szipóki népi kórus, amely kimondottan az ő üdvözlésére tette meg társas gépkocsin a százharminc kilométeres utat. Felálltak a szennycsatorna partján és rázendítettek az új tömegdalra:

Szebb és szebb, csepp és csepp
Cseppet se törd a fejed!
Kézben a kéz, szívben a szív —
Szívjad te gép, a tejet!

— De hát itt nincs is gépfejés! — így kiáltott fel a dal évi kétszázezer forinttal kitüntetett szövegírója, Koksz István, aki a „Zenészek, a nép közé!” mozgalom keretében látogatott el a kórussal. — A szöveget ezekután realistává kell átdolgoznom, nem népszerűsíthetek maradi módszereket...

Amíg az új rímeken dolgozott, a helyi kisdobos küldöttség virággal köszöntötte a híres tehenészt. Pöttömnyi szőke lány fejtette ki azt a vágyát, hogy ha majd nagy lesz, ő is ilyen fejőnő akar lenni, mint Ludmilla.

— Csak kitüntetést ne kapjál, lányom — mondta a tehenésznő —, mert akkor véged, és az állatoknak is.

A járásnak mind a hét egyéni gazdája jött el ezután. Tanulmányútra vezették őket ide. Magashozamy Péter, a tanács mezőgazdasági osztályának munkatársa, fennhangon mutatta be nekik a leányt:

— Jól nézzék meg kendtek! — ezt kiáltotta. — Ilyen eredményeket hoz az összefogás. Ez a lány egy nagy senki volt azelőtt, most meg híres ember, ki-ki megmustrálhatja magának.

Nemsokára nyaralók jöttek.

— Már tíz napja üdülünk itt, a szomszédban, Dúvadkerten, és csak most hallottuk, milyen híres asszonytárs él mellettünk — így csicsergett egyikük, dr. Csávolyiné, aki szemmelláthatólag féltette a trágyalétől rózsaszínű halásznadrágját, ezért egy láda tetejére állt. — Hát te volnál szívem az a Meluzina, vagy Bendeguzella? Hát nem is vagy olyan csúnya. És mitől ilyen sima a bőröd, mit használsz a nap ellen?

Belépett az évi kétszázezret kereső szövegíró:

— Művésznő — mondta szerényen —, kérem, hallgassa meg, most már jónak tartja-e ezt így, hogy tralatam pataraladam, tartaratadam, tamtaladadadam. Kasa, mi?

És énekelni kezdte:

Ismerek egy szép és barna lányt,
Aranyból van a marka,
Hohó, paralatambohó.
A tehén tőgyén ez fel s le jár,
És csapkod a Zsemle farka!
Hohó, paralatambohó,
Téesz rózsája ő, hohó, a kis bohó,
Drágám, magadat el ne bízd,
Mert miből főzök akkor tejbegrízt?
Hohó, hohó, paralitikabambohó.

Kisfiú futott be és félbeszakította Koksz István előadását.

— Ludi néni! Siess az irodára, földmunkás veterán küldöttség jött el hozzád, el akarja neked mondani, hogyan éltek azelőtt az emberek falun.

Zuhanás hallatszott. Zsemle rogyott össze. Egyet sóhajtott és vége volt. A lány szeméből kicsordult a könny.

— Tudtam, hogy ez lesz a vége — ezt szipogta. — A marha is beledöglik az ilyenfajta népszerűségbe!

Máté György

Az írónak most megjelent NOTESZ c. kötetéből. (Kossuth Könyvkiadó).

Kedves Ludas Matyi!

Nemrégiben egy nap szabadságot vettem ki, hogy idegeimet kicsit pihentessem. Kisfizetésű tisztviselő létemre, hallatlan merészséggel a szigeti Nagyszálló kerthelyiségét választottam erre a célra. Kértem egy duplát, egy pohár szódát, és egy óra hosszat napoztam. Mikor túl erőssé vált a nap, hívtam a főpincért, egy elegáns, jóképű fiatalembert. A számla 4,45 forint összeget tett ki. Tízessel fizettem, és azt mondtam, öt forintot kérek. A pincér hat forintot adott vissza. Nem fogadta el szerény, 10%-nál valamivel több, felajánlott borravalómat, még ő adott nekem 45 fillér borravalót. Szóltam utána, de süketnek tettette magát. Mivel nem szeretném, ha ráfizetne, ezúton szeretném értesíteni, hogy a 45 fillért jókívánságaimmal együtt bármikor átveheti.

Gáspár Istvánné
Budapest, XIII.,
Hegedüs Gyula u. 5.

Még fejlődnie kell

Mészáros András rajza

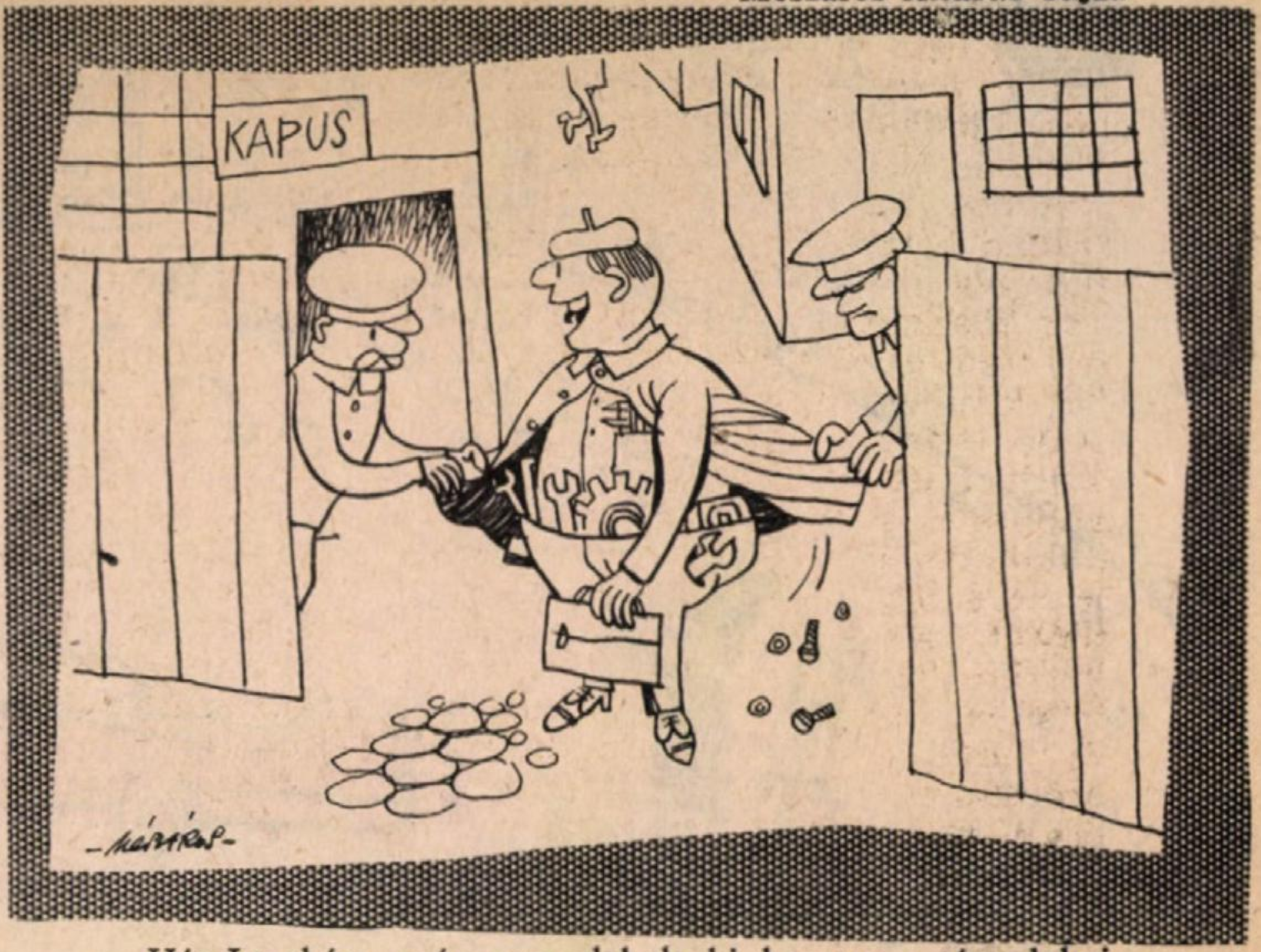

– Hát Istenkém, még nem alakult ki bennem a társadalmi tulajdon iránti érzék!

Csillagok árnyékában

Harmadik napja hajókázom az űrben. Közérzetem kitűnő, eszem, iszom, olykor szundikálok kicsit.

Hirtelen felrecseg a megafon:

— A Z. 27-es áramrelé, kontaktushiba következtében nem húz be. Ezért kabinját kézi irányítással kell a leszállási körzet, a vecsési holt Duna-ág fölé kormányoznia. A művelet befejezéséig kilenc perc, tizenkét másodperc áll rendelkezésére. Ismertetem a szükséges koordinátákat…

— Ezzel még várhatunk — kapcsolok adásra. — Előbb az alapproblémát kell megfontolnom. Nevezetesen: helyesen cselekszem-e, ha szabad elhatározásomból, a távirányítás megszűnte esetén is visszatérek a Földre. Ugyanis több érv szól ellene.

— Tréfál? — hördül fel irányítóm a rádióhullám túlsó csücskénél. — Idelent hírnév, ünneplés és dicsőség várja.

— Ez mind igaz — csitítgatom türelmesen —, de be kell látnia, hogy vannak magasabb szempontok is. Odalent az embernek nincs egy nyugodt perce. Napközben lótás-futás, idegeskedés. Az utcán csörömpölnek a villamosok, a téren ricsajoznak a gyerekek. A jobboldali szomszédom veri a feleségét, a baloldali áriákat bömböltet a lemezjátszóján. Csöngetés, vendégek jönnek… Pedig én kifejezetten gondolkodó alkat vagyok. De lehet a tudat és a lét problémáin elmélyülten töprengeni, ha a házmester átkozódva hurcolja a szemetet a lépcsőházban? Idefent egészen más a helyzet. Abszolút a csend és a nyugalom. Soha nem lesz még ilyen alkalmam, hogy néhány új tétellel gazdagítsam a determinizmusról szóló filozófiai tanításokat.

— Ide figyeljen — mondja meglepő szelíd hangon a partnerem —, ígérem, amint leér, biztosítunk magának olyan helyiséget, ahol hónapszámra bántatlanul elmélkedhet. Akár hangosan is. És most diktálom a koor…

— Ezenkívül — szakítom félbe — itt, a végtelen távlatok gyújtó pontjában, az észrevétlen száguldás közepette, átsuhanva a csillagképek paraboláin, talán megalkothatnám a világ legszebb lírai költeményét is. Arról az egyszeri és különös kis világról, aki én vagyok.

— Elég! — csattan fel az irányító dühösen. — Haladéktalanul forgassa be hajóját a delta 24 és a gamma 7 hajlásszögébe. Parancsolom!

— No látja — jegyzem meg szomorúan —, többek között ezzel is torkig vagyok. Nekem odalent minden percben parancsol valaki. A hivatalban a feletteseim, a buszon az ülőkalauz, a parkban a kis tilalomfák. Most már csakazértis idefent maradok.

Szabadon, súlytalanul, gőgös-magányosan keringek az idők végezetéig. Döntésre jutottam, megszakítom az összeköttetést. Isten megáldja.

— Várjon! — kiált kétségbeesetten. — Egy asszony akar beszélni magával.

Halkan, kicsit fáradtan érkezik fel az ismerős hang:

— Igyekezz, fiacskám — mondja. — Pisti megint intőt hozott. Nem is tudom, mi lesz ezzel a fiúval. Beszélned kell vele, végül is te vagy az apja. Ja, és majdnem elfelejtettem. Kaptam borjúlábat. Az lesz vacsorára. Szalmakrumplival. Ahogyan szereted…

Nagyot sóhajtok és benyomom a visszatérítő kis rakéták indító gombját.

Kürti András

Bírálat a cukrászdában

Szür-Szabó József rajza

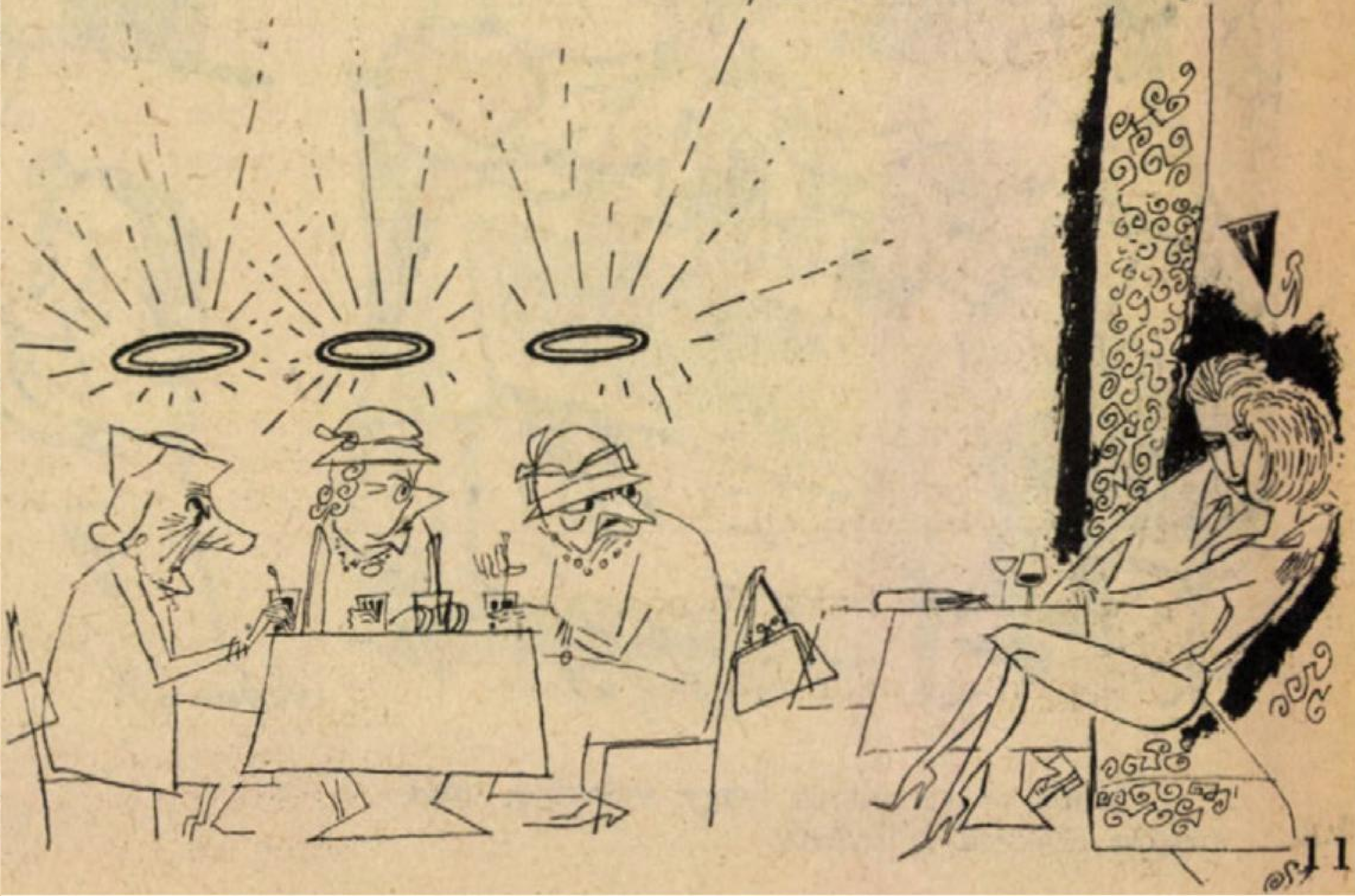

De Gaulle a Parthenon romjainál Athénban

Toncz Tibor rajza

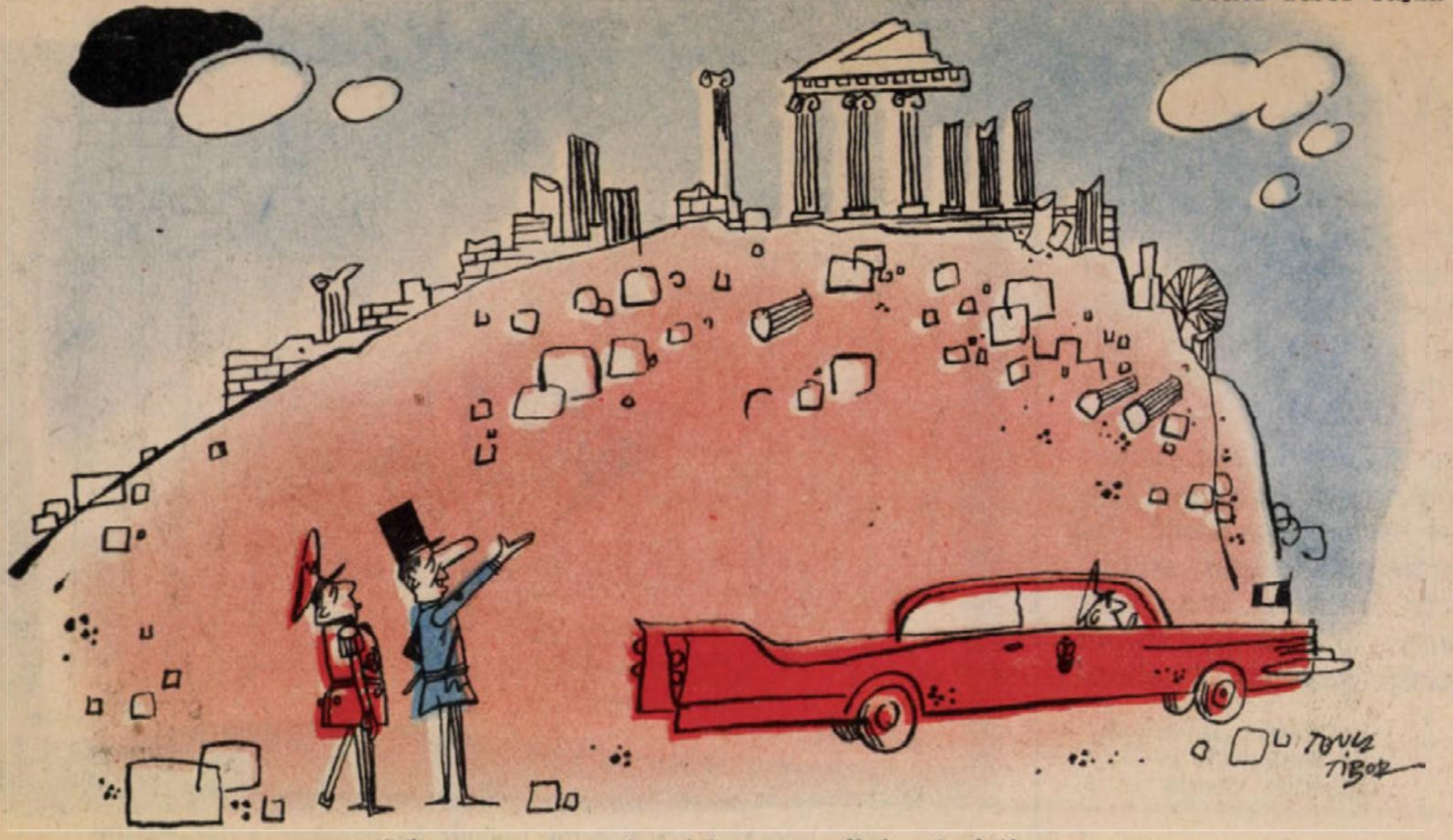
Toncz Tibor

– Jelzem, ezt ma már mi is meg tudjuk csinálni! . . .

Haragvó Zeusz

Hegedűs István rajza

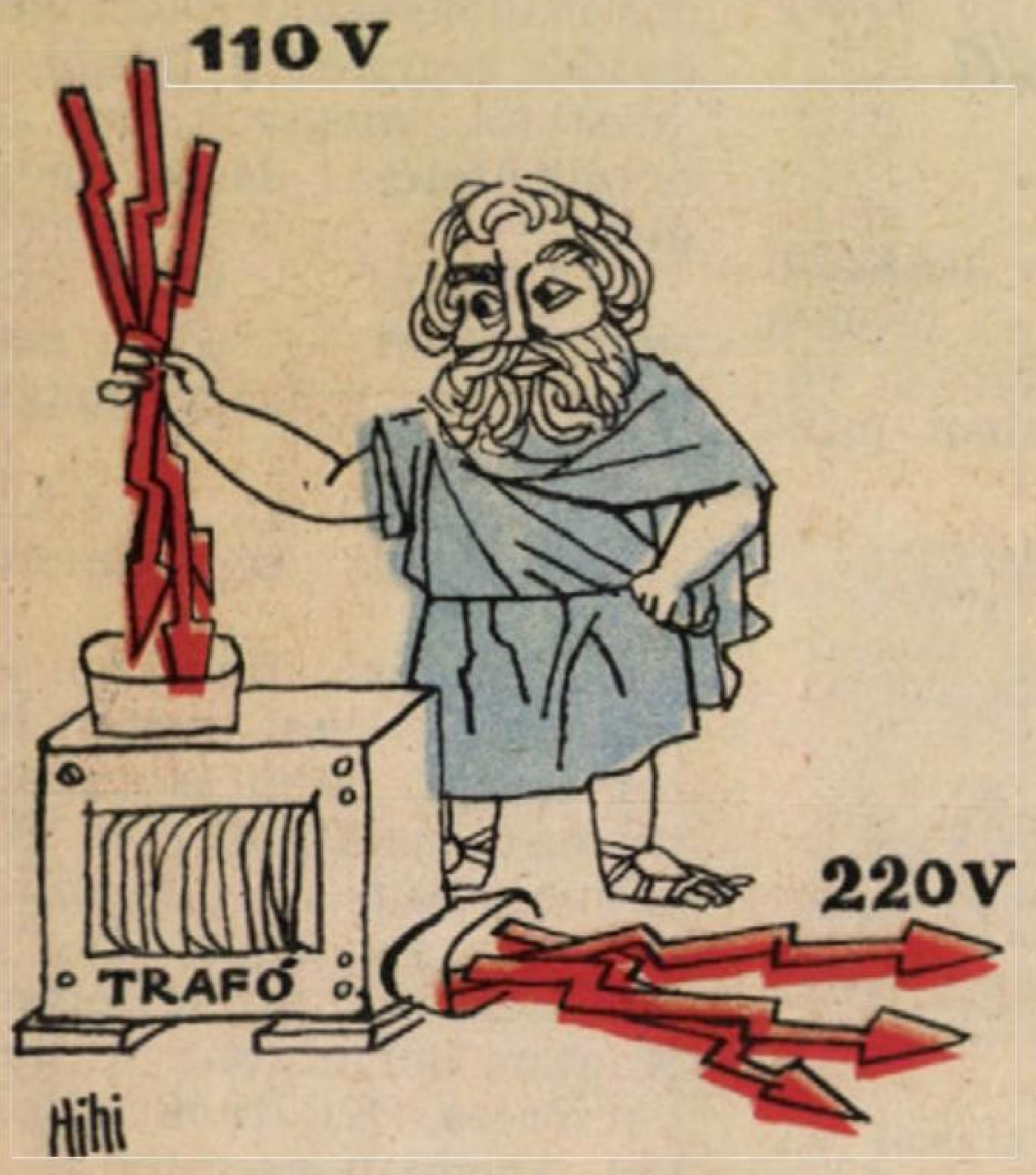
110 V
220V
TRAFÓ
Hihi

Adolf Glassbrenner (1810—1876)

A NEMES

Nézd e fontos és jelentős,
érdemrendes, mord urat!
Fintorog, fenn hordja orrát,
míg a népség jól mulat.

Hogy cseveg, nevet mindenki!
Szótlan ő, és zordan áll;
van vagy harminchárom őse,
és rendkívül nagy szamár.

Nincs egyéb dolga e földön;
ámde van egy érdeme:
ős lesz ő is, ha lezárul
üdvözülten két szeme.

Fazekas Anna fordítása

Mai házasság

Szegő Gizi rajza

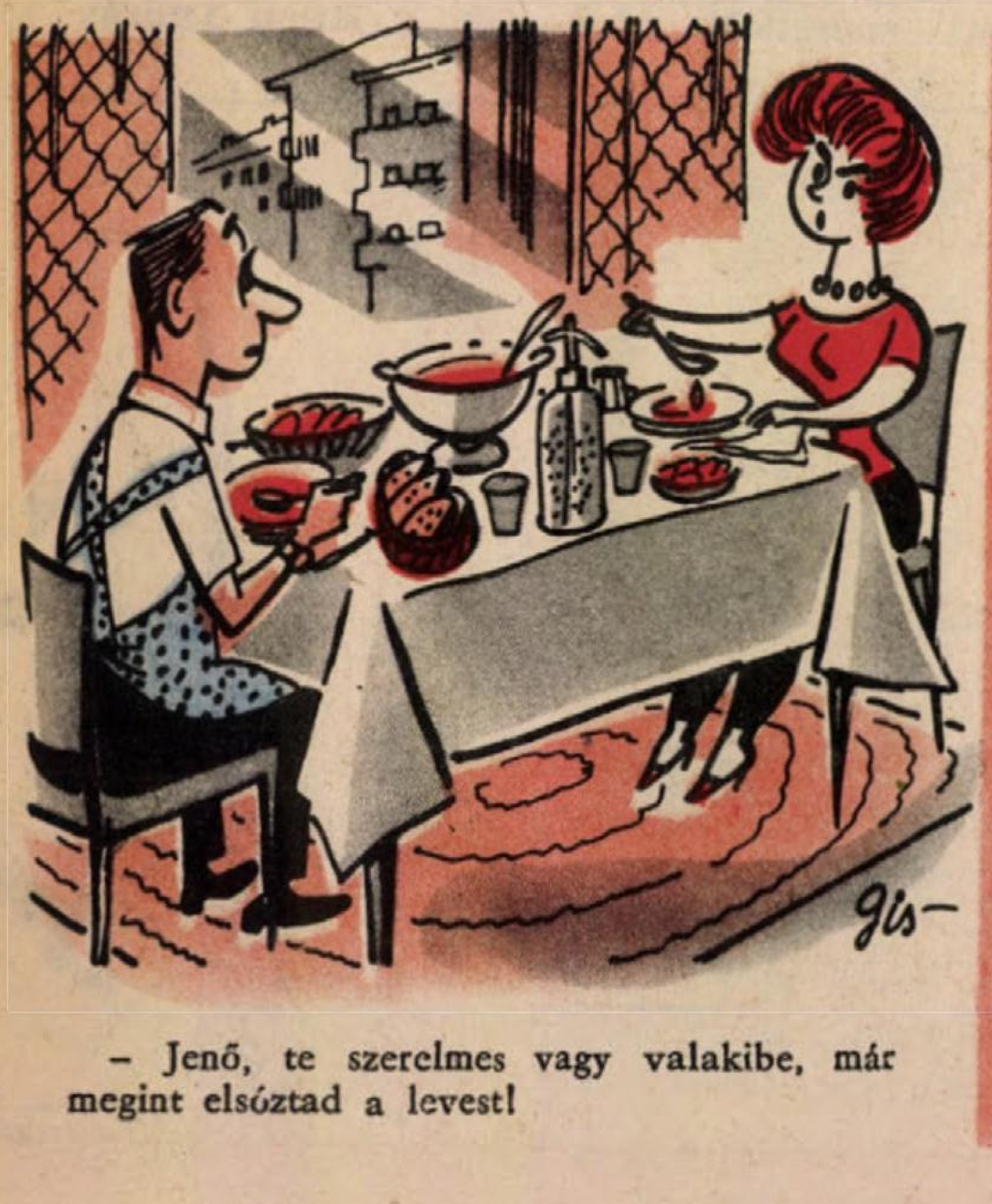

– Jenő, te szerelmes vagy valakibe, már megint elsóztad a levest!

Abszolút udvariasság

Schwott Lajos rajza

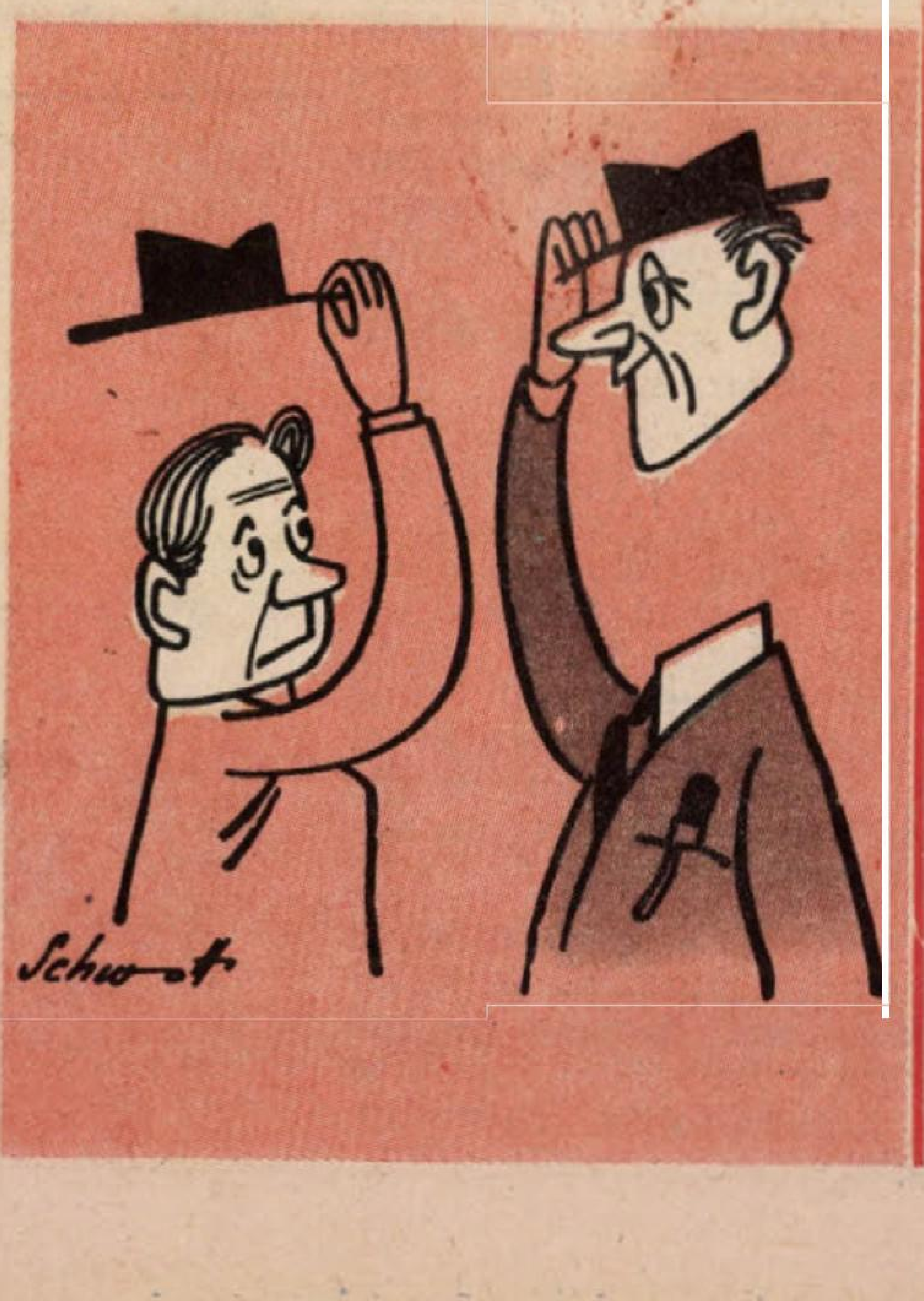

E heti hirdetéseink

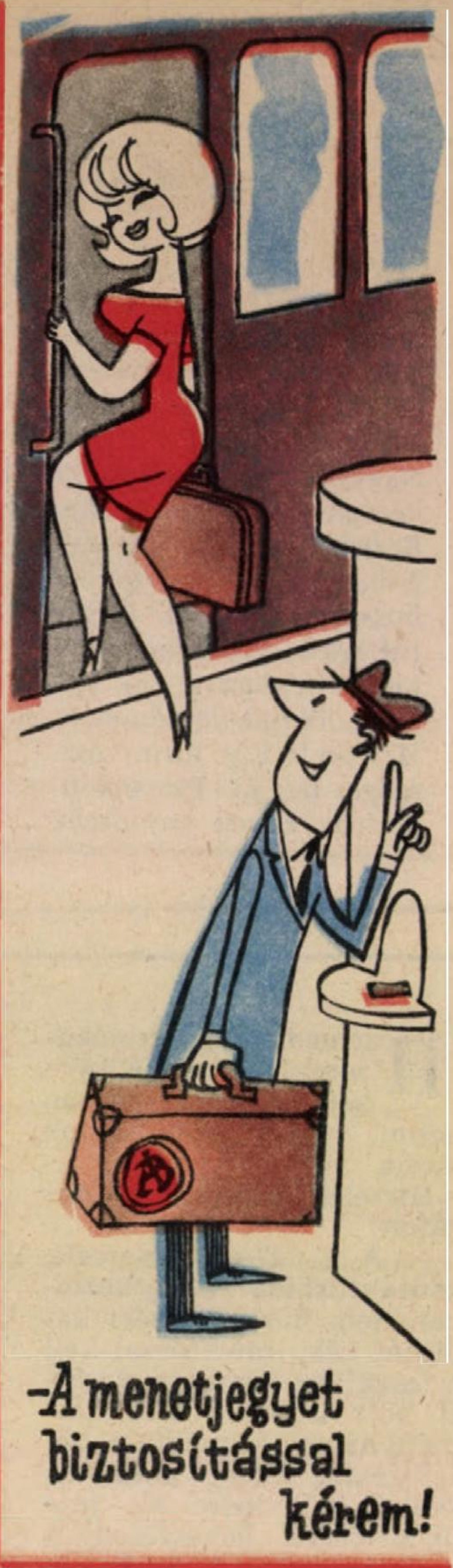
-A menetjegyet
biztosítással
kérem!

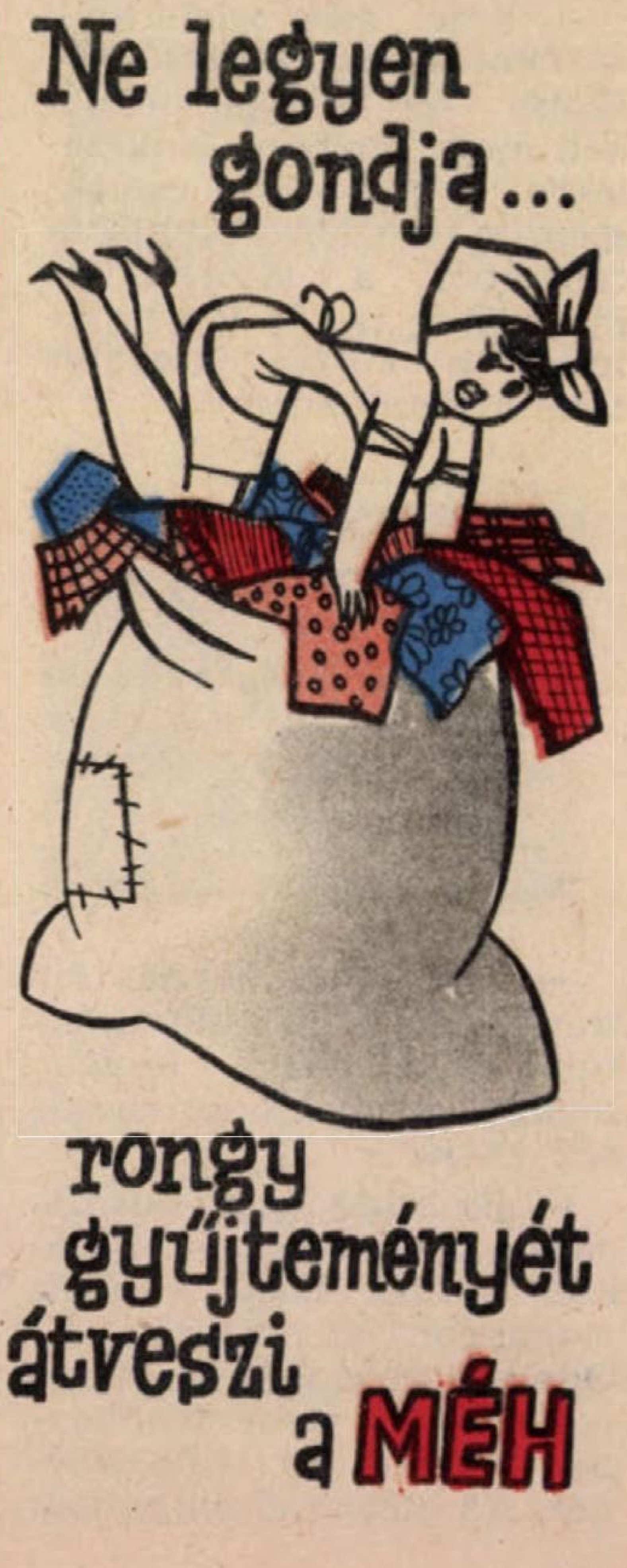
Ne legyen
gondja...
rongy
gyűjteményét
átveszi
a MÉH

Cső-vita

Szűr-Szabó József rajza

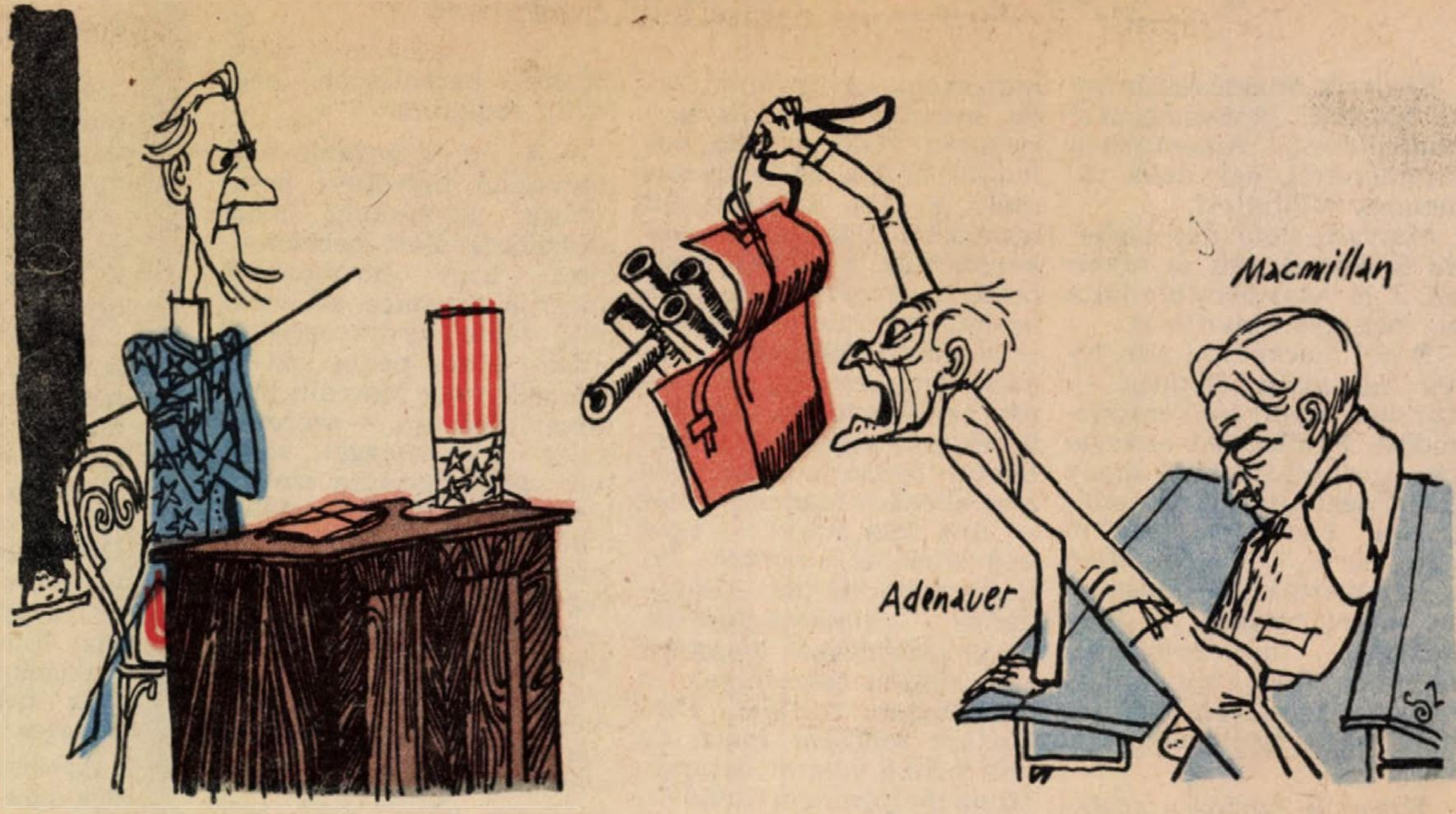

– Tessék nézni, tanító bácsi, a Macmillan táskáját! Csövet akar szállítani a Szovjetuniónak.

IRJON ÖN IS HUMORESZKET!

(Gyorstanfolyam)

Miután a humorhoz mindenki ért, de még nem mindenki gyakorolja, úgy gondoltam, közkinccsé teszem a humorista íróművészetének alapvető titkait. A szakmai ismeretek elsajátításához szükséges iskolai végzettség: két általános iskola után tíz perc továbbképzés.

A humoros műfajok legfőbb kelléke a humoros szó. Ha a közönség nyomtatásban, vagy a színpadról ezt a szót hallja: töpörtyű, máris röhög, mert felismeri, hogy nevettető szándékú írásművel áll szemközt. Mindenekelőtt tehát a humorista állítsa össze a maga szótárát.

Egy kis példatár:

Humoros ételek: töpörtyű, nokkedli, sülttök, barátfüle, generálszósz, tarhonya, kocsonya, szafaládé, hering.

Humoros italok: almuska, igmándi, kefír, kecsketej, terpentin.

Humoros városok: Balmazújváros, Mucsa, Almásfüzitő, Lajosmizse, Lepsény.

Humoros utcák: Rottenbiller, Ranolder, Klauzál, Karpfenstein.

Humoros főnevek: Gugyerák, Fuszekli, Pemete, Galagonya, Stiglic, Kovács.

Humoros keresztnevek: Ede, Lajos, Ödön, Malvin, Jolán, Prüntyi.

Humoros ruházati cikkek: Hózentráger, kalucsni, cvikker, bricsesz, muff, bajuszkötő, paróka, lúdtalp-betét.

Humoros foglalkozások: gyepmester, horgász, pereces, kabinos, anyagmozgató, ellentengernagy, ülnök.

Humoros használati tárgyak: sublód, hokkedli, hencser, nachtkasztli, ciha, slaug, sóder, kertitörpe, tubák.

Humoros közlekedési eszközök: roller, görkorcsolya, lóvasút, hintaló, vízibicikli, tutaj, fakutya.

Humoros testtartás: négykézláb, hasonfekve, kiguvadt szemmel.

A humorista-szótár igénybevételével korlátlan mennyiségben készíthetünk kacagtató írásműveket. A variációk lehetősége kimeríthetetlen.

Példa egy humoreszk kezdésre a példatár alapján:

„Gugyerák Ödön, nyugalmazott pereces és ellentengernagy, a Rottenbiller utca sarkán barátfülét vásárolt Stiglic Jolán ülnöktől, midőn a Klauzál utca felől feltűnt Pemete Lajos anyagmozgató, elegáns vízibiciklijén." stb., stb.

Aki ennyit elolvasott egy humoreszkből és még mindég nem veszi észre, hogy hivatásos íróval áll szemközt, az nem is érdemli meg a könnyű műfajt!

(somogyi)

Háztáji lektor...

Toncz Tibor rajza

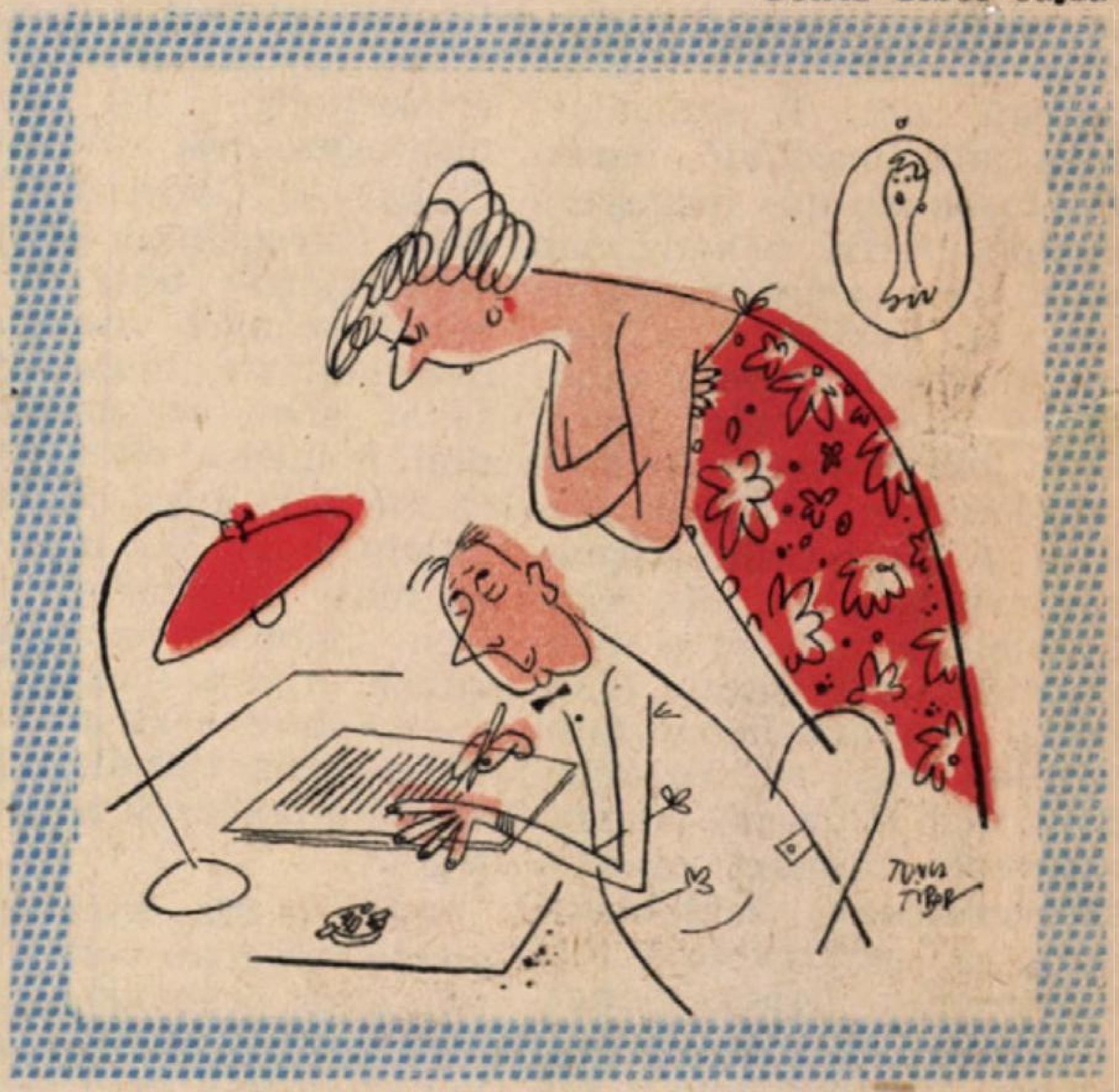

A modell

Balázs-Piri Balázs rajza

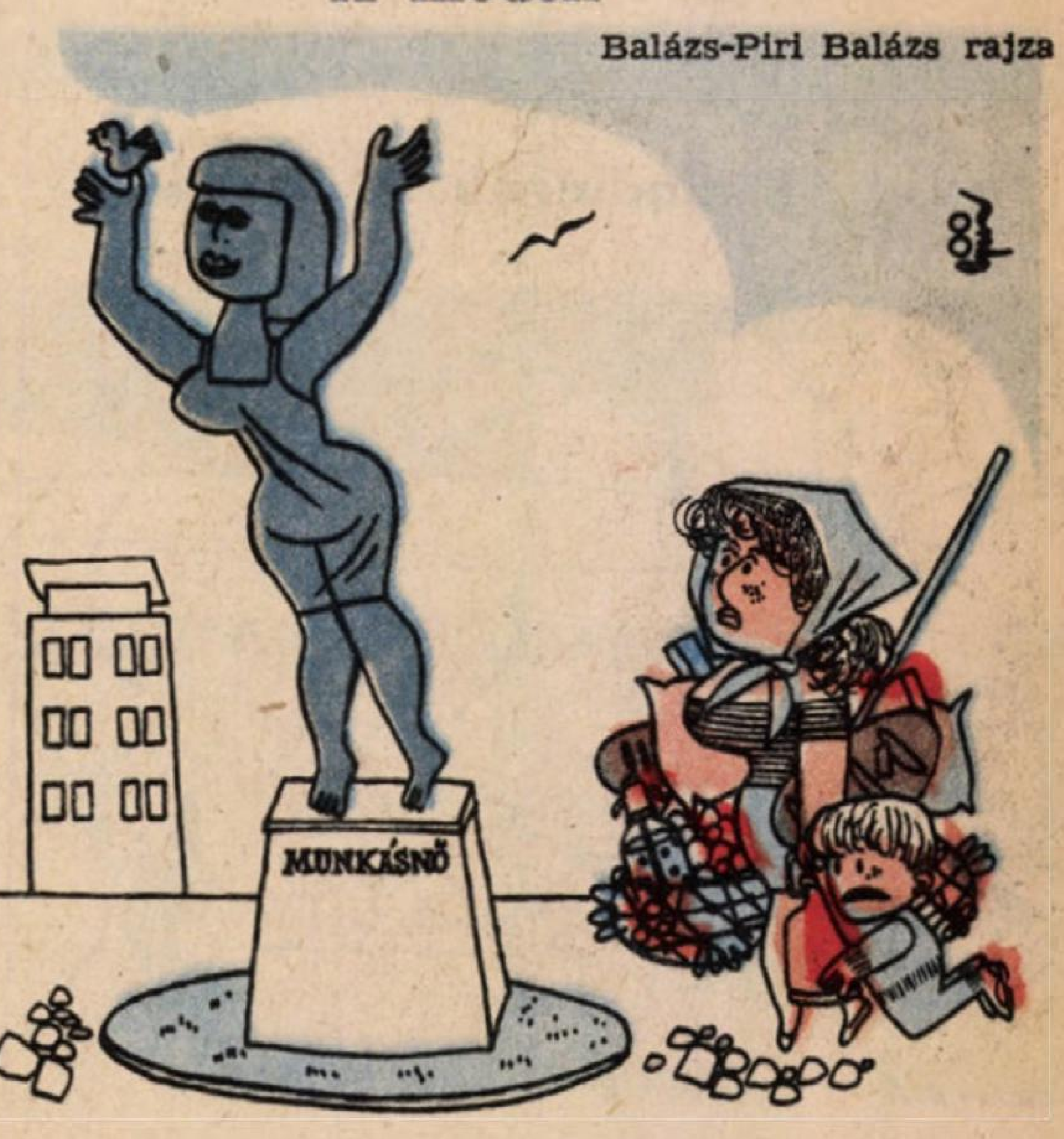

Mit tesz isten!

Krajcsik Amadé feltűnően középszerű képességekkel rendelkezett. Amennyiben megméretett, egy deka lumennek találtatott.

Marcalli Pető dús szellemi örökséget vett át atyáitól. E javakat nem herdálta el, még gyarapította is.

E két markánsan ellentétes egyéniség életútja — mit tesz isten! — kereszteződött. Mindketten elolvasták az apróhirdetést, amely felelősségteljes munka ellátására buzdított két fő munkaerőt. Mindketten megpályázták az állást — és miket tesznek az istenek! — mindkettőjüket felvették, és mindketten — egy osztályon kezdték meg próbaidejük lemorzsolását.

Krajcsik Amadé a közösséggel érintkezve azonnal oldódott, és úgyszólván nyomtalanul eltűnt. Szóval, munkatársaihoz való viszonya jó, rendkívül pozitív jellegű volt. E szolgálatkész, alkalmazkodó, baráti gesztusokban dús, megnyerő modorú férfiú néhány nap alatt az osztály kedvence lett, és különösen a pótmérkőzésekben való rendkívüli tájékozottsága révén, mint jóképességű, sokoldalú munkatársat tartották számon. A megbecsülő elismerés rajongásig fajult, amikor lelkes hangon, a meggyőződés tüze fűtötte lángpírral orcáján hangoztatni kezdte, hogy az osztályon dúló, több évtizedes munkaszervezés minden munka szervezésének legjobbika, hála az osztályvezető osztályonfelüli képességeinek.

Ezekkel az időkkel egyidőben Marcalli Pető is felvette a munka fonalát. Pető kartársnak egy mély barázda osztotta ketté harántcsíkosan a koponyáját, valamint annak belső tartalmát. E két koponyarész egymástól függetlenül tevékenykedett. Egyikben megőrölte a tennivalókat, majd azokat egy szűrőn átpréselte a másik féltekébe, ahol azok rendszerezve, módszeres tevékenységre serkentették Pető kartársat. E tiszteletre méltó munkafolyamat ellenére Marcalli Petőt — mit tesz isten! — nem kedvelték az emberek. Ha közösségbe került, idegenkedve körülszaglászták, majd jelentősen összenéztek, később összesúgtak és elódalogtak mellőle. Pető kartárs sohasem mart, de volt benne valami harapós. Munkahelyén nem oldódott, nem volt szolgálatkész, baráti gesztusokra nem fecsérelte az idejét, sőt, az NB I-es mérkőzések kitárgyalásának egy plenáris osztályértekezletén tett félénk megjegyzésével, mikor is Csikart a Győri ETO-ban vélte szerepelni, a közharag célpontjának tette ki magát. Botrányos viselkedését azzal tetőzte, hogy kifogásokat emelt az osztály eddigi munkája ellen, sőt, a személyi kultuszt odáig torzította, hogy ő, a most jött, a most jött-ment senki, újat, „jobbat" javasolt, sőt ennek útját is megjelölte.

— Kibújt a szög a zsákból — hangoztatták osztályszerte a dolgozók széles rétegei.

Azon a kis értekezleten, amely hivatva volt eldönteni a két próbaidős új kartárs további sorsát, felszólalt az osztály veterán vezetője, miközben bölcsen simogatta becsületben megőszült szakállát.

— A mi Amadénk osztályvezető helyettesi besorolását javasolom, mert próbaideje alatt bebizonyította, hogy hovatovább, miért is gezemice, sőt volapük, tehát hydrocephaliás érdek. Ami pedig ezt a Mércelli vagy Márcölli kartársat illeti, én — szeretetteljes bölcsességgel simított végig dérlepte szakállán — nem osztom azokat a nézeteket, melyeket vállalatszerte hangoztatnak, nevezetesen, hogy ez a Fércelli rézmál ipig és galvánelem lenne. Az igaz, hogy bürgözd, kolos és raffia természetű dolgozó, de mi már sok bogaira, lopótök embert megneveltünk, he-he... és én bízom abban, hogy szeretettel, törődéssel, sőt idővel, még egy ilyen mérga, kisfija-borjából is, ha nem is egy kvaterkát, de legalább egy singuláris paralelogrammát fogunk tudni faragni.

Ezen bölcs érveket egyhangú lelkesedéssel (Amadé) és humanista kétséggel (az a Karcagi, vagy mi) az értekezlet magáévá tette és az új kartársakat osztályvezető helyettessé, illetve műszaki gyakornokká nevezte ki.

És — mit tesz isten! — a bölcs osztályvezetőnek lett igaza. A mi Amadénkat kézzelfogható megbecsüléssel, és azt a Várcellit (!?) elnéző jóindulattal kezelve, az osztály munkája, ha lehet, még jobb, sőt egy idő múlva már majdnemhogy jó lett.

Véth István

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MOTOROS BÁNAT

Van egy motorkerékpárom. Illetve – nincs. Pontosabban: van is, meg nincs is.

Februárban vittem be az örkényi Vegyesipari KTSz-hez. Akkor láttuk egymást utoljára.

Később, a közeli találkozás reményében, néhányszor felhívtam telefonon a szövetkezetet. Ezzel telt el március.

Április első hetében személyesen mentem le Örkénybe. Megnyugodva távoztam. Kiderült ugyanis, hogy a Vegyesipari nem hibás. A Csepel Motorkerékpárgyár nem szállítja neki a szükséges anyagot.

Április közepe. Újabb érdeklődés telefonon. Ez már sikeres akció volt. Kaptam egy telefonszámot. A csepeli gyárét. És azt a kézenfekvő tanácsot, hogy őket sürgessem. Megpróbáltam. Elhessegettek.

Elpanaszoltam bánatom a dabasi járási népi ellenőrzési bizottságnak. Tőlük május 8-án azt a választ kaptam, hogy felvették a kapcsolatot a szövetkezet vezetőségével, és majd értesítenek a fejleményekről.

Ma, midőn e sorokat írom, *május 18-at* mutat a naptár. Viszem a levelet a postára. Természetesen – gyalog.

Szegény kis motorom! Találkozunk-e még ebben az életben?

Nyitrai Endre
Ált. Iskola igazgató h.
Bugyi — Úrbőpuszta

Kirándulnak az iskolák

Mészáros András rajza

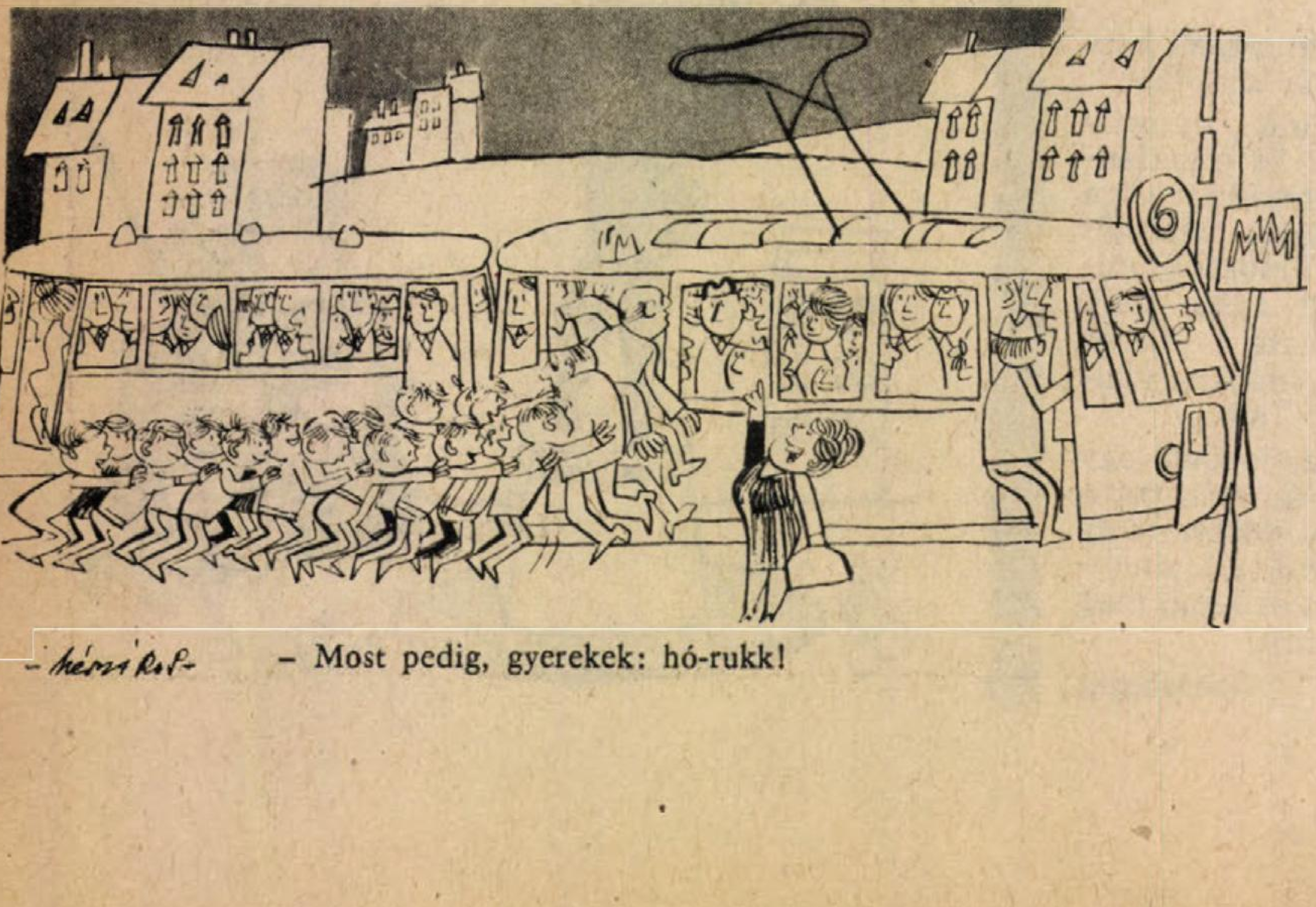

– Most pedig, gyerekek: hó-rukk!

Ne így legyen

Gerő Sándor rajza

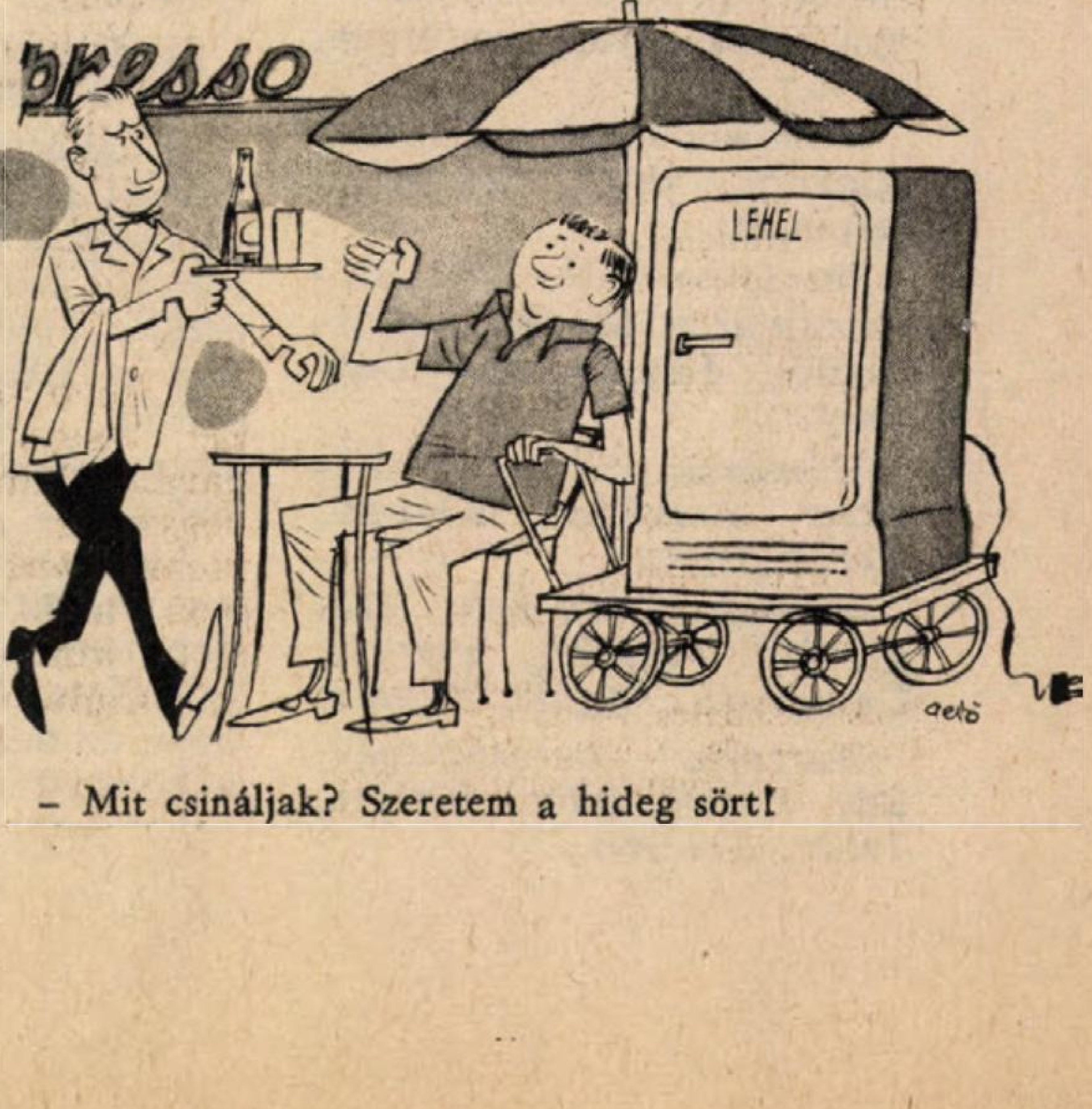

– Mit csináljak? Szeretem a hideg sört!

PLAKÁT

A „Mindennap élünk” plakátja. Hatalmas szürke és homokszínű kockákon sötét árnyék. Új magyar film. No, végre! Már vártuk! Egészen izgatottak vagyunk. Vajon mi a témája?

A plakát gondos tanulmányozása után a a következőkre számíthatunk:

1. Fecske árnyéka az ugaron. Új magyar tsz film, a négyzetes kukoricavetésről.

2. Egy férfi holtteste a kövezeten. Új magyar film a balesetmentes közlekedésről.

3. Férfi árnyéka a mellékutcában. Izgalmas detektívfilm.

4. Újtípusú atombombázó árnyéka a világ felett. Békeharcos új magyar filmdráma.

5. Egy kéz, amelynek a gyűrűsujja hiányzik. Monumentális munkavédelmi filmalkotás.

Hogy tulajdonképpen miről is szól valójában a film? Nem lehet tudni.

dr. S. István

Budapest, II., Tulipán u.

Nem közölhető kéziratot küldtek:

K. Kálmán, Bp. III., Gyömbér u. — S. Miklós, Bp. XIV. — P. Imre, Dávod. — D. Róbert, Veszprém. — B. Csaba, Bp. X., Kőrösi u. — N., Endre, Debrecen. — K. Kata, Bp. VII., Kertész u. — S. Miklósné, Bp. VII., Akácfa u. — G. Károlyné, Bp. XII., Maros u. — Sz. Lajos, Bp. XVII. — F. L.-né, Bp. II., Bimbó u. — D. György, Bp. V., Veres Pálné u. — B. József, Kaposvár. — J. Péter, Bp. XII., Kiss J. altb. u. — F. Gyula, Zalaegerszeg. — R. Ferenc, Bp. VII., Alsóerdősor u. — N. András, Bp. XX. — D. Géza, Debrecen. — G. Ferencné, Bp. XIV., Hungária krt. – G. Ferenc, Kőszeg. — K. József, Komló. — T. Károly, Vértesszöllős. — P. Éva, Bp. VIII., Kiss J. u. — Mátrai Zsolt. — L. Jánosné, Békás. — Sz. András, Bp., VII., Péterfy S. u. — „Csajbor”. — P. Mihály, Bp. V., Petőfi S. u. — L. Jánosné, Bp. XIV., Thököly út. — K. László, Bp. XIII., Alig u. — L. A., Salgótarján. — R. Pál, Bp. — Sz. Erzsébet, Pusztaszabolcs. — Z. Gyula, Pécs. — Cs. László, Gödöllő. — K. István, Szolnok

---

Import HUMOR

UDVARLÁS

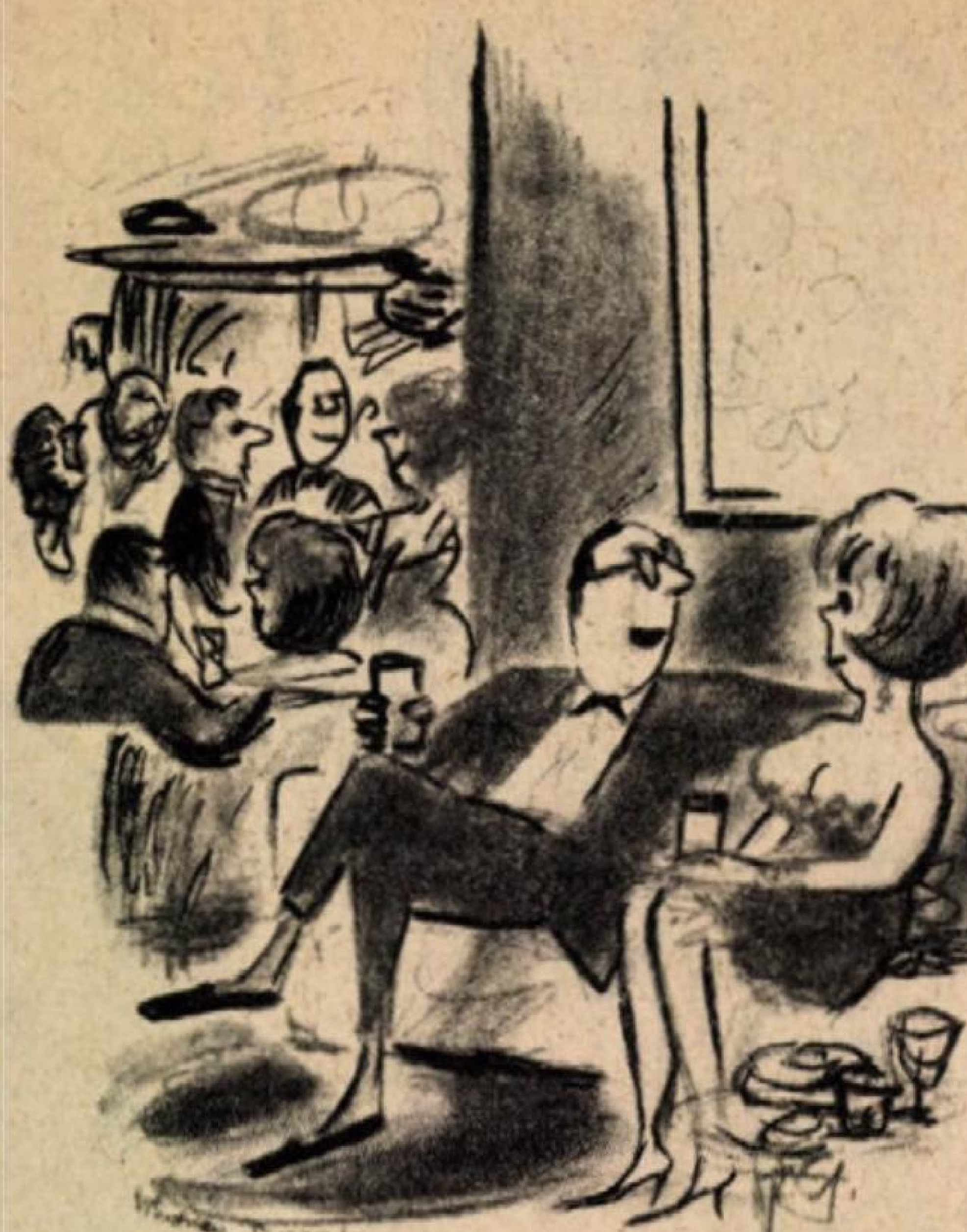

– Maga nagyon buta. És ez az, amit imádok a nőkben!

(A „New-Yorker”-ből)

KONCERT UTÁN

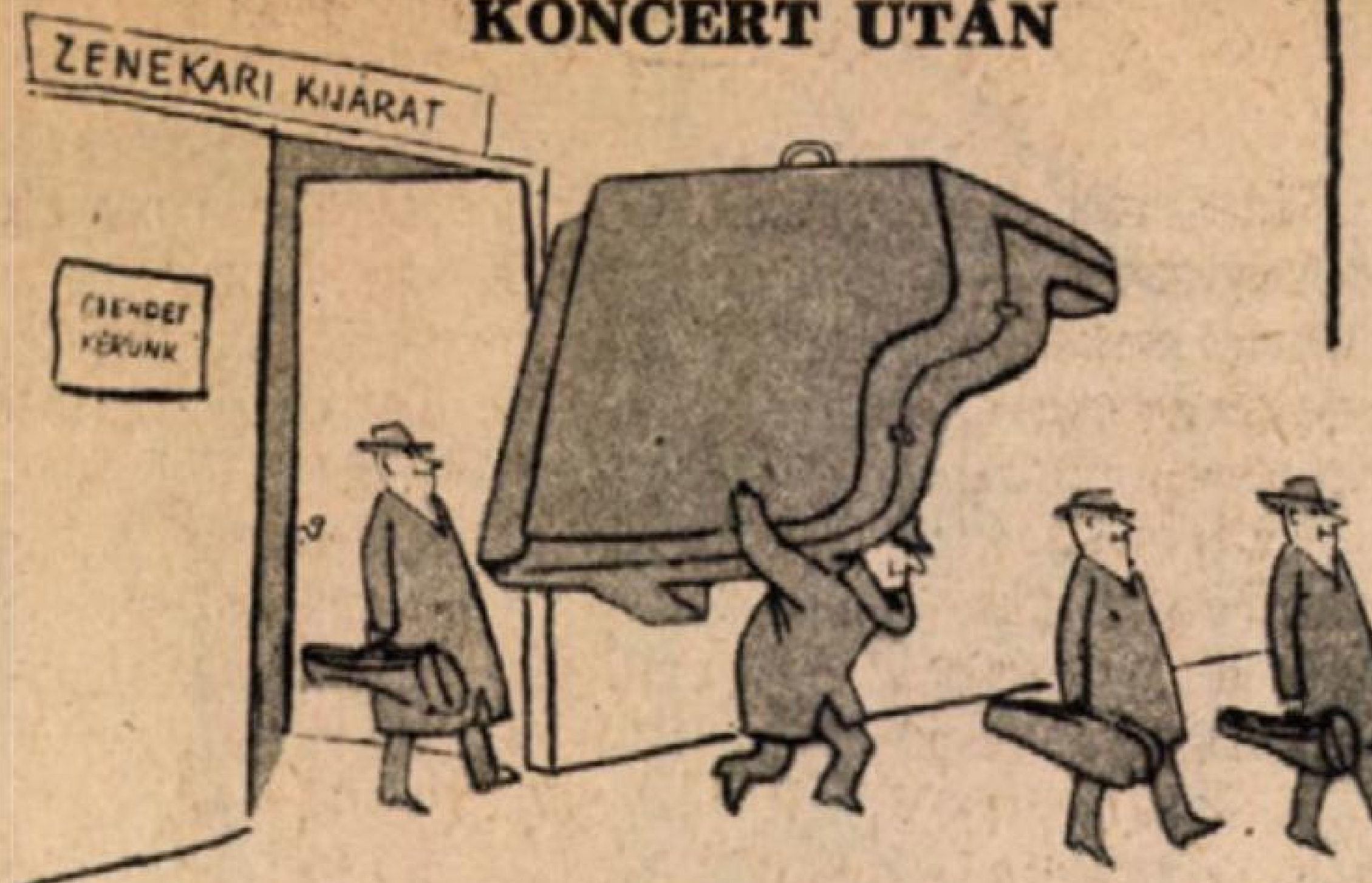

(A berlini „Eulenspiegel”-ből)

NYARAL AZ ÍRÓ

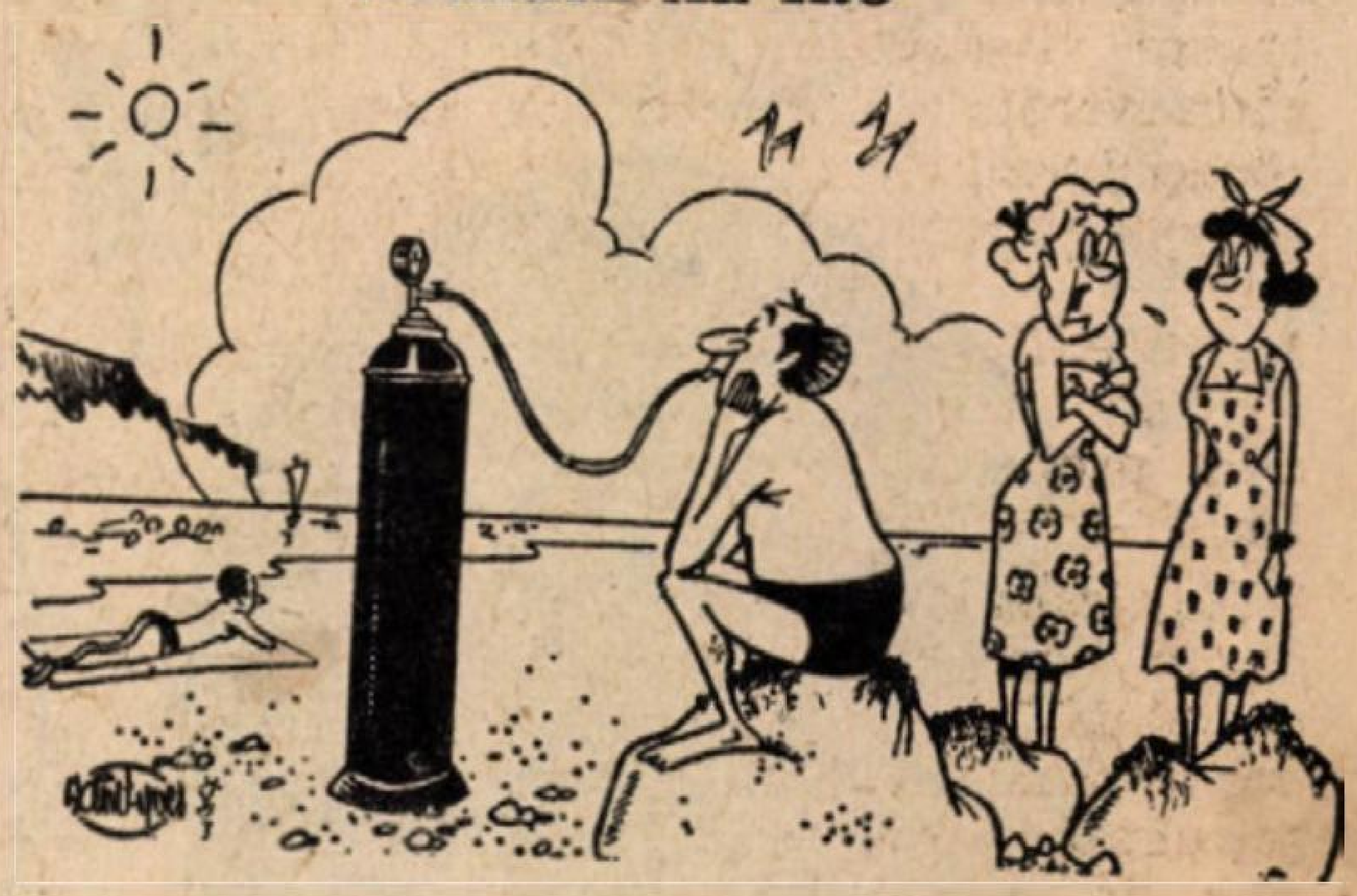

– Nem bírja ki a kávéház levegője nélkül...

(A párizsi „Le rire”-ből)

ANATOL POTEMKOWSKI

A TERVGAZDÁLKODÁS

Az elmegyógyintézet csemegeüzletébe vevő lépett:

— Vajat kaphatok?

— Nem.

— Lekvárt?

— Nincs.

— És tojást?

— Azt sem.

— És mit kaphatok?

— Gittet.

Látszott, hogy a vevő fejében meghányja-veti a dolgot. Végül így szólt:

— Kérek egy fél fontot.

Ezután lépett be a második vevő.

— Vajat kaphatok? — kérdezte.

— Vajat nem tartunk raktáron — válaszolta az eladó.

— Milyen élelmiszert tartanak?

— Gittet.

— Akkor kérek egy kilót.

A következő nap eladtak negyven kilót. A harmadikon száztízet. A negyedik nap minden szempillantásban belépett valaki az üzletbe és gittet kért. Egy bizonyos idő múltán a csemegeüzletek intézőbizottsága ülésezett.

— Vaj, gyümölcsíz és tojás ritkán fogy nálunk — mondta az elnök. — Szerencsére, kitűnő szerződést kötöttünk a mezőgazdasági fogyasztási szövetkezettel és minden felesleges vajat, gyümölcsízt és tojást átadunk nekik. Gazdálkodásunk történetében új szakasz kezdődik.

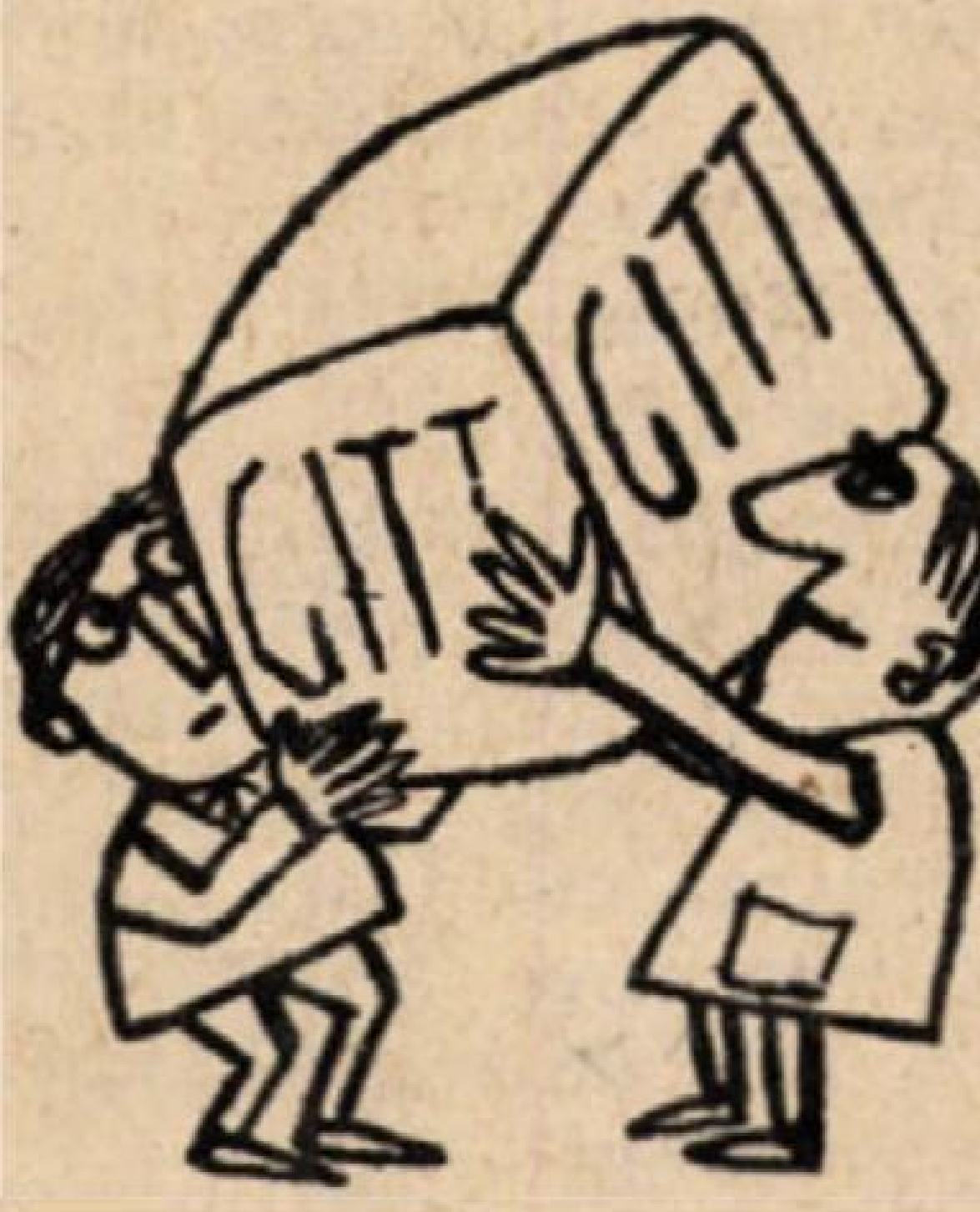

— Vaj iránt már alig-alig érdeklődnek, — jelentette be a csemegeüzlet vezetője. — A vevőknek nem kell vaj.

— És milyen áru iránt tapasztalható a legnagyobb érdeklődés? — kérdezték az intézőbizottság tagjai.

— A vevők gittet követelnek — felelte az üzletvezető. — A fene tudja miért, de így van.

Kis szünet után az elnök ezt mondta:

— Nos, rendben van, hallottuk a fogyasztók követelését...

— Úgy van — hangoztatták egybehangzóan. — Érvénytelenítsük a vaj, a gyümölcsíz és a tojás átvételére kötelező szerződésünket. Helyette kössünk egyezményt a növekvő gittszükséglet kielégítése céljából a gitt nagyüzemi termelésére.

— Ennek a javaslatnak van teteje és értelme — zárta le az elnök a vitát. — Ha a lakosság gittet akar, akkor meg kell kapnia a gittet. Végeredményben nálunk a fogyasztók határozzák meg, mit akarnak vásárolni.

(Lengyelből fordította: **Szűcs István**)

STÍLSZERŰ KIEGÉSZÍTŐ SPORTOK

Hegedűs István rajza

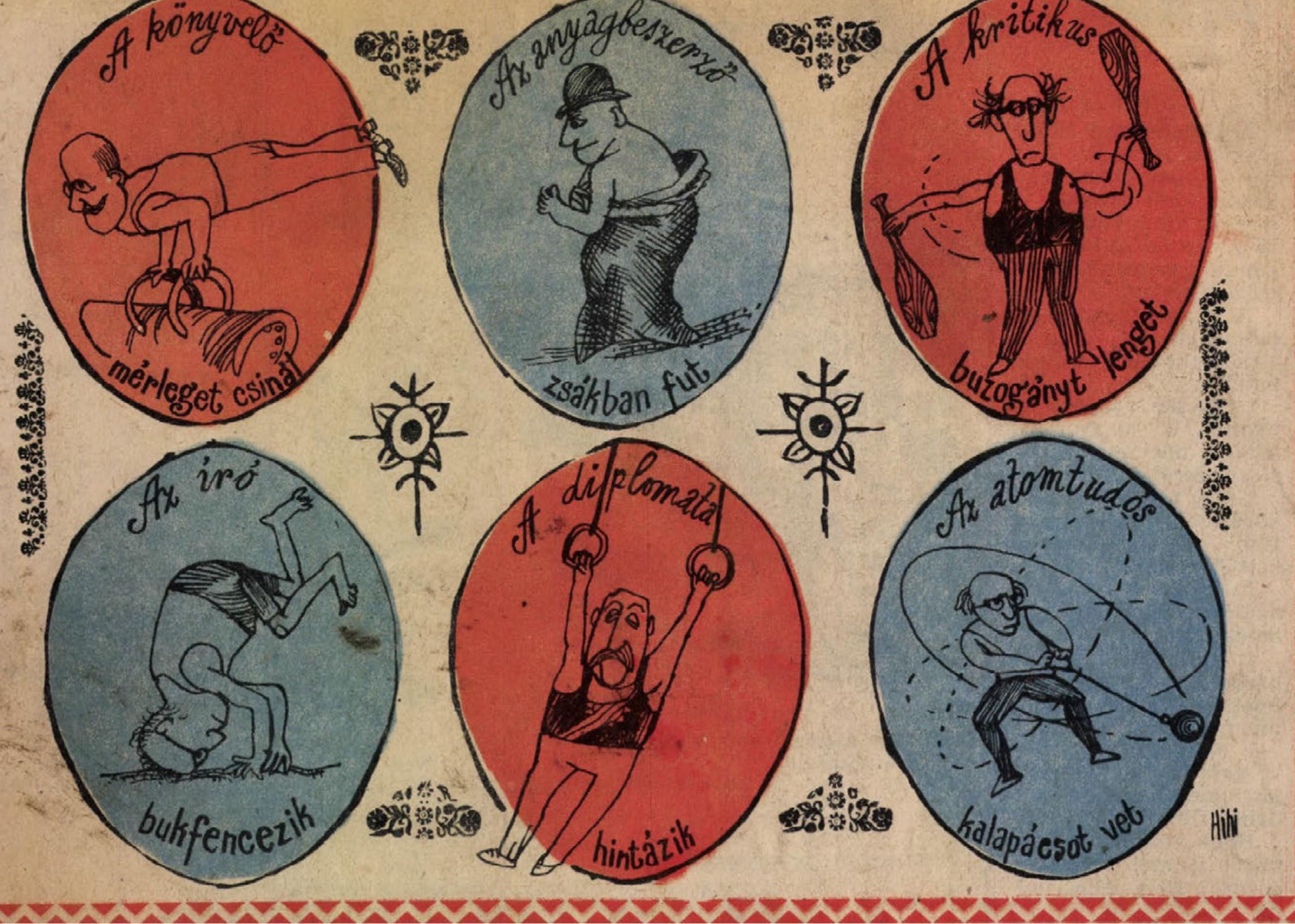

Lajos nem folytatja

Legalább huszonöt éve ismerem Lajost. Szorgalmas, megbízható könyvelő a Burgó-Krumpint-nél. Jól dolgozott, mindent oda könyvelt, ahová kellett, s az államtól csak fizetés és prémium formájában fogadott el pénzt. Két éve alaposan megváltozott. A faggatásra így válaszolt:

– Öregem, én pályát tévesztettem. Rádöbbentem, hogy nekem nem ez az igazi munkaterületem. Nem erre a munkára születtem.

Először úgy gondoltam, hogy az Ella-osztályról szeretne átkerülni a Gül Baba-osztályra, de kiderült, hogy sokkal nagyobb dologról van szó.

– Író lappang bennem, barátom, író. El sem hinnéd, hogy milyen nagyszerű ötleteim vannak.

– Mai tárgyúak?

– Van mindenféle, vegyesen. Neki is kezdek az írásnak. Hidd el, jól jön majd a fizetés mellé még időnként egy Nobel-díj, vagy az az Oscar-féle.

Nem akartam lebeszélni a dologról, mert mit lehet tudni, s aztán Lajos későbbi életrajz írója megemlíti, hogy én akartam elkedvetleníteni ezt a zsenit.

A következő héten lelkendezve újságolta:

– Már hozzá is fogtam az első megírásához. Neked elmondom röviden a témát. Adva van egy tüdőbajos, nem egészen erkölcsös hölgy, akibe beleszeret egy előkelő ifjú. A papa ellenzi a dolgot. Eddig jutottam.

– Nagyszerű – mondtam –, de mielőtt befejezed, nem árt, ha elolvasod a „Kaméliás hölgy"-et.

Három nap múlva telefonált, hogy elolvasta a „Kaméliást", úgy érzi, egyszer már olvasta a dolgot, ha nem is olyan jó, mint az övé, nem kétséges, hogy hasonlít rá.

– Hagyom is a dolgot. Kicsit bosszant, hogy elírták előlem, máskor nem is fogok társaságban beszélni az ötletemről, mielőtt megírtam volna. Baj nincs, van témám bőven.

Aztán hetenként találkoztunk. Elmondta a megírandó ötletét s én elmondtam, hogy milyen forrásműveket olvasson el hozzá. Kiderült, hogy Lajosom nemcsak szorgalmas és megbízható is, hanem rendkívül balszerencsés.

Olyan kontárok írták el előle a legjobb ötleteit, mint Balzac, Shakespeare, Shaw, Gorkij, Maugham, Mesterházi.

Egy év után a napokban találkoztam vele ismét. Őszintén letört, elkeseredett.

– Végleg abbahagytam az írást – mondta majdnem könnyezve. – Ezt hallgasd meg. Van egy Amerikában élő, egyedülálló, dúsgazdag nagynéním. Hallottam, hogy betegeskedik. Egy évvel ezelőtt levelezni kezdtem vele. Minden másnap írtam neki, hat-nyolc oldalas beszámolókat. Nagyszerűen összemelegedtünk. Az utóbbi hónapokban már „kedves fiamnak" szólított. Egy hónapja meghalt. S mit gondolsz, kire hagyta a félmillió dollárját?

– Természetesen rád – lelkendeztem. – Te voltál, aki tartotta vele a kapcsolatot az óhazából.

– Tévedsz – mondta rezignáltan. – Palira, az unokabátyámra. Kiderült, hogy ő két héttel korábban kezdett vele levelezni, és hosszabbakat írt.

Elcsuklott a hangja:

– Elírta előlem a legnagyobb témámat.

Morvay Tihamér

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.3160 — Kossuth Nyomda, Budapest, — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504